

The book is owned by ฤๅ Noname

Typed to Word Document by ฤๅ Noname

Converted to PDF Format by webmaster@samgler.org

This PDF file is intended for educational purpose and private use only. Our goal is to promote SamGler to all walks of life and to memorize Por Intarapalit, one of the greatest writers in Thai history.

สำนักพิมพ์บันดาสถาสน์

พล, นิกร, กิมหงวน

พ่อแสนงอน

ป. อินทรปาลิต

อีกครั้งหนึ่งที่พล นิกร กิมหงวน และดร.ดิเรกฤทธิภรรยาของเขาพียงหย่าต่อศาล
แพ่งเพื่อหย่าขาดจากกัน เรื่องนี้เป็นเรื่องครึกโครมในวงสังคม เพราะทั้งโจทก์ และจำเลยต่างเป็น
ผู้ดีมีฐานะสูง กว้างขวางในหมู่พ่อค้าประชาชน หนังสือพิมพ์รายวันแทบทุกฉบับต่างลงข่าวที่
เกรี้ยวกราว

วันนั้น บรรยากาศที่ศาลสถิตยุติธรรมเต็มไปด้วยความเจ็บแค้น และภายในห้อง
พิจารณาคดีนั้น มีประชาชนคับคั่ง พร้อมด้วยช่างภาพ และผู้แทนหนังสือพิมพ์

ฝ่ายโจทก์มาถึงศาลก่อนเวลา 8.30 น. แต่ฝ่ายจำเลยมาถึง 9.00 น.ตรง ขณะที่ทนาย
โจทก์ กับจำเลยกำลังยืนสนทนากันอยู่เบา ๆ โจทก์คนหนึ่งคือนวลลอนั่งร้องไห้กระซิก ๆ นอกนั้น
มีสีหน้าเคร่งขรึม พวกจำเลยนั่งคอดอกอยู่บนม้ายาว ทุกคนใบหน้าหม่นหมอง ต่างคนต่างนึกไม่ถึง
ว่าเมียของตนจะเข้มแข็งเด็ดขาดเช่นนี้

ทนายจำเลยรูปร่างอ้วนเตี้ยพุงพลุ้ย สวมเสื้อเนติบัณฑิต เขาคือหลวงปราชัยอรธ
คดี ทนายความผู้มีชื่อเสียงคนหนึ่ง ส่วนทนายโจทก์เป็นชายกลางคนท่าทางสง่าผ่าเผย รูปร่างสูง
ใหญ่ ไร้หนวดเส้นเล็ก ๆ เขาคือนายบุญยี่ด บูชาทรัพย์ ธรรมศาสตร์บัณฑิตทนายความที่กำลัง
รุ่งโรจน์เหมือนดาวประจำเมือง ตั้งแต่ว่าความมาไม่เคยแพ้เลย ชนะทุกครั้งไป พูดจาหลักแหลม
เฉลียวฉลาด เจ้าลำดับตำนาน ซึ่งตรงกันข้ามกับหลวงปราชัย ๆ พุดน้อยและใจน้อย โมโหร้าย
เสียด้วย

พวกจำเลยได้ขอให้ทนายของตนทำความประนีประนอมกับโจทก์เพื่อขอให้ถอน
ฟ้อง แต่ทนายโจทก์ไม่ยอมฟังเสียงเสียเลย

“ผมช่วยอะไรไม่ได้คุณหลวง” ทนายโจทก์พุดยี่ด ๆ “ลูกความของผมต้องการหย่า
ร้างกับจำเลย เพราะทนความทารุณโหดร้ายไม่ไหว”

หลวงปราชัย ๆ ฟืนหัวเราะ

“อะไรที่คุณว่า ลูกความของผมทารุณ และอะไรที่คุณว่าโหดร้าย”

นายบุญยี่ดใช้ลิ้นคุณริมฝีปาก นิ่งอึ้งไปสักครู่ พอรู้สึกว่่าเค็ม ๆ ที่ปลายลิ้นก็หดลิ้นเข้าไปในปากตามเดิม ยกนาฬิกาข้อมือขึ้นดูเวลา แล้วยกเสื้อปริญาตรีที่คล้องแขนขึ้นสวม ยึดหน้าอกขึ้นอีกเล็กน้อย

“ความทารุณโหดร้าย คือการกระทำของจำเลยที่ปราศจากความเมตตากรุณา”

หลวงปราชัย ฯ ขมวดคิ้วย่น

“ก็แล้วลูกความของผมทำผิดทำนองคลองธรรมอย่างไร คุณถึงว่าไม่มีความเมตตากรุณา”

นายบุญยี่ดตอบทันที

“เพราะทารุณโหดร้าย”

“โหดร้ายยังไง” หลวงปราชัย ฯ ถามห้วน ๆ หน้าแดงก่ำ

“เพราะไม่มีความเมตตากรุณา”

ทนายจำเลยคว้าหน้าอกเสื้อทนายโจทก์เขย่า

“ฮืม ตำนวนนั้ก เดี่ยวพ่อ.....”

“อ้าว ๆ ๆ คุณหลวง” นายบุญยี่ดร้องเอ็ดตะโร “บอกกล่าววนะครับ หลวงปราชัย ทำร้ายร่างกายผม พูด้กัันแต่ปากซึ้ครับ แล้วกััน”

หลวงปราชัย ฯ ฟืนหัวเราะ

“จับหน้าอกนึ้ดเด็ยวเท่า่นั้น แหกปากร้องเส็ยลิ้น คุณหน้่มกว่าผมเป็นกอง รูปร่างสูงใหญ่กว่าผมด้วย”

นายบุญยี่ดค้อนควับ

“ผมเป็นทนายไม่ใช่่นั้กมวย”

ทนายจำเลยยึ้มให้ทนายโจทก์

“นี่ – คุณยี่ด.....”

ทนายโจทก์สะคั้ง

“ผมชื่อบุญยี่ด เรียกผมให้ถูก ว่ายังงั้ครับคุณหลวง”

“ลูกความของผม ยังสมั้ครใจที่จะเป็นฝั้วของโจทก์ต่อไป ฉะนั้นจำเลยทุกคนยึนดีที่จะทำทัณฑ์บนไว้ให้โจทก์ โดยสัญญาว่าต่อไปจำเลยจะเป็นฝั้ว และลูกชายที่ดีของโจทก์”

ทนายโจทก์หันมาทาง 4 นาง กั้มสิริษะเล็กน้อยแล้วพูด้ว่า

“จะโปรคว่ายังงั้ครับ ทนายจำเลยเขาขอทำความประนีประนอม”

นั้นทาสนั้สิริษะ

“ดิฉัันไม่ต้องการ ดิฉัันยอมเป็นทาสเขามาหลายปีแล้ว”

ประภาพูด้ขึ้นดั่ง ๆ

“ดิฉันคิดว่า หมอติเรกควรจะนอนกับกล้องจุลทรรศน์และเครื่องทดลอง
วิทยาศาสตร์ของเขามากกว่าดิฉัน ดิฉันเป็นคนไม่ใช่ตุ๊กตา ตัวที่หมกมุ่นกับการทดลองค้นคว้าใน
สิ่ง

บ้า ๆ บอ ๆ ดิฉันไม่ปรารถนา”

นวลลออพูดโพล่งขึ้น

“และดิฉันก็ไม่ต้องการผิวที่เอาเงินฟาดศีรษะดิฉัน บอกเขาเถอะค่ะ เราทั้ง 4 คน
ต้องการหย่าขาด”

ประไพพูดขึ้นบ้าง

“หย่าขาดอย่างที่เรียกว่า ตัดบัวไม่ไว้ใยเชียวค่ะ”

4 สหายถอนหายใจเอือกใหญ่พร้อม ๆ กัน ทนายโจทก์หันมายกคิ้วกับทนายจำเลย

“มันเป็นกรรมของสัตว์ ช่วยอะไรไม่ได้”

“เฮ้ย!” กิมหงวนตวาดแหว็ด “คนโวยไม่ใช่สัตว์ คนผู้ชาย แล้วกัน เห็นคนเป็น
สัตว์ไปได้”

ท่านผู้ใหญ่นั่งอยู่ข้างหลังยืมมือน้อยยืมใหญ่ไปตามกัน มีเจ้าคุณปัจจนิก ๆ เจ้าคุณ
วิจิตร ๆ เจ้าคุณนพรัตน์ ๆ เจ้าสัวกิมไซ เจ้าคุณและคุณหญิงประสิทธิ์ ๆ ซึ่งต่างก็มาเป็นพยานโจทก์
พยานจำเลยนั้นมีเจ้าแห้วกับคนใช้อีก 2 คนคือเจ้ามันกับเจ้าคง ราชบัณฑิตแห่งการประจบสอพลอ

ทนายจำเลยถอนหายใจหนัก ๆ ยืมให้ 4 สหาย

“ว่ายังไงคุณ โจทก์เขาไม่ยอมประณีประนอม”

นิกรพูดโพล่งขึ้น

“ถามโจทก์ดูซิครับ คุณหลวง ตัวอย่างพวกเราโจทก์เชื่อว่าหาได้อีกงั้นรี”

นันทาเค้นหัวเราะ พูดกับทนายของหล่อน

“บอกเขาเถอะค่ะว่า ตัวอย่างนี้มันดละเพื่อองก็ไม่ต้องการ พวกเราจะหาผิวใหม่”

นวลลออว่า “คุณบุญยี่ดบอกจำเลยที่ 3 ด้วยว่าดิฉันจะแต่งงานกับนายทหาร
อเมริกัน สูงกว่าจำเลยทั้งเกียรติยศ และรูปร่าง”

กิมหงวนหันมาค้อนโจทก์ พูดลากก้ามเสียงยานคาง

“ลองหน่อยเถอะน่า พ่อฟันหน้าแหกไปเลย”

นวลลออหันควับมาทางท่านผู้ใหญ่

“ฟังนะคะ จำเลยกล่าวคำอาฆาตมาดร้ายพวกเรา”

เจ้าสัวกิมไซหัวเราะลั่น

“مایشต้องกัวม้งอีหลู หล่าม้งเลย เก้าเจ็ง จองหองฟังหน้า ฮี-ฮีمایشจริงเหมือง
กิ่งข้าวหรือกะวะ”

กิมหงวนยกมือชี้หน้าลูกของเขา

“ระวังให้ดี อาแป๊ะเป็นพยานเท็จ ตายไปหัวเป็นเป็ดตัวเป็นคน”

เจ้าสาวอึม

“ลี้ชีวะ หัวเปงเป็ดตัวเบ็งกง ออกภูเขาทองเก็บเช็กตั้งชิบายเลย มั่งจะไม่จริง
น่าซี”

ภายในศาลเจียบสงัดไปชั่วขณะ ชายหนุ่มรูปร่างผอมกะห้องคนหนึ่งถือแฟ้ม
สปริงเดินออกมาจากห้องซ้ายมือ ทุกคนต่างลุกขึ้นยืนก้มศีรษะคำนับ

นายคนนั้นอึมแห่ง ๆ เห็นพื้นขาว

“เฮอะ เฮอะ ผมเป็นจำศาลครับ ไม่ใช่ผู้พิพากษา”

มีเสียงบ่นปนกับเสียงคำพิพากษา ใครต่อใครต่างนั่งลงตามเดิม แต่แล้วท่านผู้
พิพากษานายหนึ่ง สวมเสื้อธรรมศาสตร์บัณฑิต พาตัวเดินออกมาอย่างสง่าผ่าเผย ท่านผู้นี้คือพระ
วินิจวิทาทกิจ ผู้พิพากษาเชี่ยวชาญในคดีหย่าร้าง ตัดสินเรื่องผัวเมียมาแล้วหลายร้อยคดี รูปร่างของ
ท่านสูงระหง ผมหงอกประปราย สวมแว่นตากรอบพลาสติก อายุในราว 50 ปีเศษ

ไม่มีใครยื่นทำความเคารพ จนกระทั่งจำศาลร้องขึ้นดัง ๆ

“ทำความเคารพศาล”

โจทก์จำเลย ตลอดจนผู้ฟังคดีพากันลุกขึ้นยืนอย่างไม่รู้จะกึกกักเข้มแข็ง พอท่าน
ผู้พิพากษาทรุดตัวนั่งหน้าบัลลังก์ ผู้ที่อยู่ในห้องพิจารณาก็นั่งลงตามเดิม

นิกรพูดกับกิมหงวนเบา ๆ

“เคยเห็นนี้หว่า ดูเหมือนเป็นคุณพระ”

อาเสี่ยหัวเราะ

“เมื่อวานขึ้นนี้ยังงៃเล่า ที่บ้านเจ้หนอม”

“เออ จริงโไว้ นึกออกแล้ว”

ผู้พิพากษาทำตาเขียว

“ไม่ต้องวิจารณ์เรื่องของศาล ทะลิ่ง”

คราวนี้เจียบกริบ พระวินิจฉัย ๆ กระแอมเบา ๆ เปิดแฟ้มออก นั่งเจียบไปสักครู่
ท่านก็อ่านข้อความในเอกสารดัง ๆ

“คดีดำที่ 243/2490 ความแพ่งระหว่างนายบั๊กคุณ แซ่ลิม โจทก์.....”

จำศาลริบลุกขึ้นคัดค้าน

“ผิดเรื่องแล้วครับได้เท่า เรื่องนี้ได้เท่าอ่านพิจารณาตอนปลายครับ”

ท่านผู้พิพากษาจู้ปาก

“แล้วกัน เป็นบ้าไปได้ บอกแล้วว่าให้เอาไว้ข้างหน้า เลือกอเอาไว้ข้างหลัง”

จำศาลหน้าตื่น

“ได้เท่าใคร”

ท่านผู้พิพากษาอ่อนควับ

“คุณตัวเอง ไม่ใช่ขงการอะไรของคุณหรือก่อน อ่าย่างไปหน่อยเลย” พุดพลาง
รื้อค้นเอกสารในแฟ้ม แล้วศาลก็อ่านคำฟ้องของโจทก์ให้จำเลยฟัง ภายในห้องพิจารณาคดีเงียบ
กริบ ทุกคนตั้งอกตั้งใจฟังท่านผู้พิพากษา ซึ่งอ่านตะกุกตะกัก

“คดีดำปีที่ 811/2490 วันที่ 5 กุมภาพันธ์ พ.ศ. 2490 ความแพ่งระหว่างนางนันทา
พัชรภรณ์ โจทก์ที่ 1 นางประไพ การุณวงศ์ โจทก์ที่ 2 นางนวลลออ ไทยแท้ โจทก์ที่ 3 นาง
ประภา ณรงค์ฤทธิ์ โจทก์ที่ 4 ร่วมกันเป็นโจทก์ยื่นฟ้องนายพล พัทธภรณ์ จำเลยที่ 1 นายนิกร
การุณวงศ์ จำเลยที่ 2 นายกิมหงวน ไทยแท้ จำเลยที่ 3 นายดิเรก ณรงค์ฤทธิ์ จำเลยที่ 4 คดีนี้ที่
โจทก์ฟ้องว่าจำเลยทั้ง 4 คนได้ประพฤติดนคิดทำนองคลองธรรม เสพสุราอาลวาด ทูบตีโจทก์
เนื่อง ๆ บางทีก็ทำให้โจทก์อับอายขายหน้าเสียเสียเกียรติยศชื่อเสียง โดยเฉพาะจำเลยที่ 3 ชอบซ้อม
โจทก์บ่อย ๆ ความพิสดารปรากฏในคำฟ้องของโจทก์แล้ว”

ผู้พิพากษามองดูโจทก์จำเลย แล้วยิ้มเล็กน้อย

“วันนี้เป็นครั้งที่ 2 ที่โจทก์จำเลยมาศาล ศาลจะได้รับพิจารณาตัดสินให้เสร็จสิ้น
ไปว่า คดีนี้จำเลยได้ยื่นคำร้องต่อศาล ขอให้ศาลปล่อยให้โจทก์ถอนฟ้องเพื่อประนีประนอมกัน
ศาลจึงขอลงถามโจทก์ว่า โจทก์จะเห็นเป็นอย่างไร”

ประไพร้องไห้กระซิก ๆ ลูกขึ้นยืนแถลงต่อศาล

“ดิฉันไม่ยอมถอนฟ้องค่ะ จำเลยที่ 2 ทารุณนักร” ศาลหัวเราะ

“ทารุณอย่างที่โจทก์ฟ้อง ศาลไม่ค่อยจะเชื่อเลย โจทก์กล่าวหาว่าจำเลยที่ 2 เคย
เตะโจทก์ตบบันได เคยกระทุบโจทก์ และจับโจทก์ทุ้มลงมาจากตึก คู่มั่นกระโรอยู่ จำเลยที่ 2 เป็น
ลูกผู้ดี ได้รับการอบรมศึกษาดี คงไม่คร่ำยถึงเพียงนั้น”

ประไพร้องไห้โฮ

“เป็นความจริงค่ะท่าน จำเลยที่ 2 ตีดิฉันบ่อย ๆ”

ศาลกลืนน้ำลายเอือก จำเลยที่ 2 ผลุนผลันลุกขึ้นยืน

“ธรรมดาไลน์กับพินมันก็ต้องรู้จักกระทบกันบ้าง ผัวเมียที่ไหนบ้างครับได้เท่าที่
ไม่ตีกัน”

โจทก์สะอื้น

“แต่จำเลยรุนแรงมากนี่คะท่าน พินดิฉันต้องเปลี่ยนใหม่หมดปาก ซี่โครงดิฉันหัก
บ่อย ๆ จนกระทั่งหมอบอกว่า ถ้าหักอีกครั้งเดียวจะไม่รับประสานซี่โครงให้ดิฉันอีก”

ท่านผู้พิพากษาขมวดคิ้วยื่น ถอนหายใจเบา ๆ

“แปลว่าโจทก์ไม่ยอมประนีประนอม”

นันทาว่า “ค่า พวกเราต้องการหย่าขาดกับจำเลย”

ศาลนั่งคิด

“ถ้ายังงั้น ศาลจะได้พิจารณามูลฟ้อง และสืบพยานโจทก์จำเลยทั้ง 2 ฝ่ายในวันนี้ และศาลจะพยายามตัดสินก่อนเที่ยง คดีนี้ยุ่งหน่อย เพราะโจทก์ร่วมกันฟ้องจำเลย ศาลจะไม่คำนึงถึงตัวบทกฎหมาย และวิธีพิจารณาความ ศาลจะพิจารณาโดยถือความยุติธรรมเป็นที่ตั้ง” แล้วท่านผู้พิพากษาก็มองดูพวกจำเลย “ว่าไงจำเลย”

กิมหงวนผีนหัวเราะ

“ผมนะไม่ว่ายังไงหรือครับ แล้วแต่ได้เท่าอะไร”

ผู้พิพากษาเม้มปาก

“เอา – ศาลจะได้เริ่มพิจารณาข้อเท็จจริง และจะซักถามพวกจำเลยเดี๋ยวนี้”

ดร.ดิเรกหัวเราะ

“อ้อไร ว่ามา”

ท่านผู้พิพากษากระพริบตาถี่เร็ว จ้องมองดูหน้านายแพทย์หนุ่ม และจำเลยที่ 1 ที่ 2 ที่ 3 ตามลำดับ

“โจทก์ที่ 1 กล่าวหาว่าจำเลยที่ 1 เจ้าชู้ แอบไปมีเมียน้อยไว้ที่โนนบ้างที่นี้บ้าง ทูบตีโจทก์บ่อย ๆ เลี้ยงดูโจทก์อย่างไม่เป็นธรรม ขอให้ท่านชี้แจงกับศาลเดี๋ยวนี้ว่ามีความจริงหรือเปล่า”

พล พัชราภรณ์ยิ้มแห้ง ๆ

“มิได้ครับ เรื่องเมียน้อย ผมก็ไม่ได้มีมากมายอะไร มีเพียง 7 – 8 คนเท่านั้นเอง ยังน้อยกว่าได้เท่าเสียอีก ได้เท่ามีตั้ง 10 คน คุณนายไม่เห็นฟ้องร้องได้เท่า”

ศาลสะอื้นโหยง

“ทำไมจำเลยรู้”

พลหัวเราะ

“เจ้หนอมบอกผมครับ”

“อ้อ ยามหนอมเลวมาก ใช้ไม่ได้ บ้านนั้นเลิกไปกันที ง่า – จำเลยที่ 1 เคยตบตีโจทก์ที่ 1 หรือเปล่า”

“ไม่เคยเลยครับ” เขาตอบนอบน้อม

“ทารุณอย่างอื่น เช่น บิดแขน หรือเอานิ้วทิ่มลูกนัยน์ตา”

“ไม่เคยเหมือนกันครับ”

ศาลโกมือให้นั่ง เปลี่ยนสายตามาที่นิกร

“จำเลยที่ 2”

“ครับผม” ขานรับอย่างแข็งแรงแล้วลุกขึ้นยืน “ข้าแต่ศาลผู้ทรงไว้ซึ่งความยุติธรรม เปรียบประคองเครื่องชั่งเนื้อหมู และเนื้อวัวของร้านองค์การสรรพาหาร”

“มากไป” ผู้พิพากษาขัดขึ้น

นิกรหัวเราะ

“โจทก์ฟ้องอย่างคลุมเครือ และเคลือบแคลง ทำให้ศาลต้องครุ่นคิด และค้นคว้า
จำเลยจึงขอคัดค้านให้คู่ควรกับความคิด”

“ปู่โธ่ ประเดี้ยวพ่อเอาเข้าตะรางเลย”

นิกรสะอึกโฮยง

“โปรดปล่อยผมเถอะครับ คีนี่ผมรับรองว่าผมจะพาได้เท้าไปเทียวไวท์เฮ้าส์”

ผู้พิพากษาจู้ยปาก

“คุณอยากติดคุกเระะ รู้ใหม่ว่าคำพูดของคุณเป็นการดูหมิ่นศาล ถอนคำพูด
เดี้ยวนี้”

นิกรยิ้มแห้ง ๆ

“ครับผม ผมขอถอนคำพูด”

ท่านผู้พิพากษา มีท่าทางเหมือนกับคนปวดศีรษะ

“จำเลยจะแก้ตัวว่าเระะไร โจทก์ที่ 2 ฟ้องว่าจำเลยเคยเตะถีบกระทืบโจทก์จน
ซี่โครงหัก เคยทุ้มโจทก์ลงมาจากตึก”

นายการุณวงศ์ก้อนเม็ยของเขาเสี่ยก่อน จึงพูดกับศาล

“ได้โปรดเถิดครับ ตัวผมโตกว่าลูกหมาชนิดเดียว เดี้ยวโจทก์เสี่ยอีก ผมไม่ใช่
นายสุข ปราสาทหินพิมายนี้ครับ”

คราวนี้ผู้พิพากษาหัวเราะ

“จำเลยไม่เคยข่มเหงโจทก์”

“ถูกละครับ ผมเป็นสุภาพบุรุษ ไม่ใช่เคาบอย ลูกพระยานะครับ ได้เท้า”

“รู้แล้ว” ศาลตวาด “คุณพ่อของแกเป็นเพื่อนกับนั่นเอง”

นิกรยิ้มแป้น

“ยังงั้นหรือครับ หวานเลย ต้องตัดสินใจให้โจทก์แพ้นะครับ ผมจะได้เป็นผัวโจทก์
เรื่อย ๆ ไป อย่าไปเชื่อเลยครับ ตอแหลตอแหลฟ้องสงเดชะ”

แม่งามทั้ง 4 ร้องกรี๊ด ต่างกระทืบเท้าอะอะเอ็ดตะโร

“ไม่ยอม ไม่ยอม” นันทาตะโกนลั่น “ท่านคะ จำเลยดูหมิ่นพวกฉัน ท่านต้องเอา
เข้าตะราง”

นิกรยักคิ้วกับแม่งามทั้ง 4

“คำว่า ตอแหลตอแหลเป็นคำดูหมิ่นยังงั้นเระะ อี-อี ตอแหลตลอดศก เดี้ยวตบ
หน้าตาหั้นเลย”

“เฮ้ย” ศาลตะโกน “นี่ศาลโวย ไม่ใช่ตลาดบางลำพู แล้วยัง เกรงใจศาล

บ้างซี”

กิมหงวนคุณิกร

“บ้ำจริงแแก่นี้ เห็นคุณพระเป็นลึงเป็นค่างไปได้ เดี่ยวท่านโมโหเต้าขึ้นมา แกก็จะ
เดือดร้อนเท่านั้นแหละ เกรงใจท่านบ้ำงซีไวย ท่านเป็นผู้พิพากษา ไม่ใช่หัวหลักหัวตอ แล้วกัน”

ท่านผู้พิพากษายกกำปั้นทุบบัลลังก์ดั่งปัง

“หยุด ไม่ต้องพูด ใครพูดอีกคำเดียวพอประหารชีวิตเลย ให้คืนตาย ฉันทยังไม่เคย
พบคดีไหนที่มันจะยุ่งยากไปกว่านี้ ปัดซีไวย”

ดร.ดิเรกกระซิบกับพลเบา ๆ

“ผู้พิพากษาเมืองไทยเป็นคนคุมมาก ๆ ผู้พิพากษาที่อินเดียไม่คุมเลย”

ท่านผู้พิพากษานั่งทรงตัวตรง สมองของท่านใช้ความคิดอย่างหนักหน่วง แล้ว
ท่านก็มองดูหน้าอาเสี้ยกิมหงวน

“จำเลยที่ 3”

กิมหงวนลุกขึ้นยืน

“ผมเองครับ”

คุณพระวินิจฉัย ๆ ยิ้มเล็กน้อย

“ศาลจะถามหน่อย จำเลยอ่านสำนวนฟ้องของโจทก์แล้วหรือยัง”

“อ่านแล้วครับ”

“จะแก้ตัวว่ายังไง หรือจะรับสารภาพ โจทก์ที่ 3 เขาฟ้องว่าจำเลยซ้อมเขาบ่อย ๆ
จำเลยชอบเมาสุราอาละวาด ตบตีเตะถีบโจทก์เสมอ”

เสี้ยหงวนหัวเราะ

“ได้เท่าโปรดเอาหัวแม่เท้า หรือหลังเท้าตรองดูเถอะครับว่า มันจะเป็นไปได้
อย่างไร เมียสวย ๆ อย่างนี้ใครจะซ้อมลง”

ผู้ฟังคดีฮาครีน แม้แต่ศาลก็อดหัวเราะไม่ได้

“จำเลยรักโจทก์มากไหม”

“ปู่ไซ่ ยิ่งกว่าแม่บังเกิดเกล้าอีกครับ ก่อนนอนผมกราบโจทก์ทุกคืน”

“อู๋ตาย” นवलลออูทานขึ้น “ไม่จริงหรือคะ ท่านคะ”

ศาลตวาดแเว็ด

“ไม่ต้องพูด นั่งเฉย ๆ”

กิมหงวนหัวเราะก๊าก

“ดี – สมน้ำหน้า ถูกศาลดู”

คุณพระวินิจฉัย ๆ ยกก้อนทุบบัลลังก์ดั่งโป๊ก

“อย่าพูดนอกประเด็น เอาละ เมื่อจำเลยปฏิเสธข้อหา ศาลก็จะสืบพยานต่อไป
ง่า – จำเลยที่ 4”

ดร.ดิเรกถูกขี้ขึ้นยืน ก้มศีรษะทำความเคารพ

“ผมครับ คีอกเตอร์ดิเรก หัวนอก”

“รู้แล้ว” ผู้พิพากษาตะโกน “โจทก์ฟ้องว่าจำเลยไม่เอาใจใส่เลี้ยงดูโจทก์ หมกมุ่นอยู่กับการทดลองวิทยาศาสตร์ตลอดวัน”

“โอ ก็ผมเป็นนักวิทยาศาสตร์นี้ครับ ผมค้นคว้าทดลองวิทยาศาสตร์ ก็เพื่อประโยชน์แก่เพื่อนมนุษย์ทั้งหลาย ที่โจทก์ว่าไม่เอาใจใส่เลี้ยงดู ผมเป็นปฏิเสฐ ผมจ่ายเงินเดือนให้โจทก์เดือนละ 2,000 บาท เงินเพิ่มยามสงครามอีกหนึ่งพัน โจทก์จะเอาอย่างไรอีก”

ท่านผู้พิพากษามองคุณคำนวณฟ้อง นั่งอึ้งอยู่สักครู่ท่านก็พูดเสียงกังวานช้า ๆ

“ศาลเห็นว่า พยานโจทก์ที่ 3 สืบได้ให้การสอดคล้องต้องกัน แสดงว่าจำเลยได้กระทำความผิดตามข้อหาจริง ฉะนั้น จึงพิพากษาให้จำคุกจำเลยตกตายไปตามกัน”

จำศาลแผ่นดินพรวดลุกขี้ขึ้นยืน

“คนละเรื่องแล้วครับได้เท่า นี้มันความแพ่งไม่ใช่ความอาญา”

“อ้าว งั้นเรอะ อ้อ – จริง ๆ ของโทษที่ นี้มันเรื่องฟ้องหย่า ไม่ใช่เรื่องฆ่ากันตาย คีแล้วต่อจากนี้ไป ศาลอนุญาตให้ทนายโจทก์ซักจำเลยได้”

นายบุญยี่ดลุกขี้ขึ้นยืน มองคุณจำเลยทั้ง 4 ด้วยท่าทางเย่อหยิ่งไว้ตัว เขาเริ่มต้นซักจำเลยทันที

“คุณกิมหงวน เมื่อวันเสาร์ที่แล้วคุณไปเที่ยวไหน”

อาเสี่ยชักคิ้ว

“นั่นมันเรื่องของผม ผมไปเที่ยวไหนก็ไม่ได้หนักกระบานคุณ หรือทำให้คุณเดือดร้อนอะไรนี่นา”

ศาลดูอาเสี่ยทันที

“จำเลยต้องตอบทนายโจทก์ เพราะเป็นเรื่องที่เขาจะต้องซัก”

กิมหงวนหน้าอ มองคุณนายบุญยี่ด

“ผมไปเที่ยวบ้านเจ้าหนอม”

นายบุญยี่ดหัวเราะ

“ไปกับใคร และที่บ้านนั้นเขามีอะไรกัน แล้วก็ที่นั่นคุณได้พบเพื่อน หรือคนรู้จักบ้างหรือเปล่า”

อาเสี่ยตอบกระซอกเสียง

“ไปกับ 4 คนนี้แหละ ที่บ้านนั้นเขามีผู้หญิง”

“มีผู้หญิงทำไม”

“ปู่โธ่ คุณก็เคยไปมาแล้ว ยังจะทำไถ่มาถามอีก ถามผู้พิพากษาท่านคุณเถอะ ที่บ้านเจ้าหนอมเขาทำอะไรกัน”

ผู้พิพากษาทำดาเจียว

“หยุด ห้ามซัก และห้ามตอบทันที”

ทนายผู้มีชื่อเสียงกัมศิระชนะคำนับศาล

“ขอได้โปรดอนุญาตให้ซักเถอะครับ”

“อู่วะ บอกว่าซักไม่ได้ แล้วกัน ประเดี๋ยวพ่อสั่งยึดใบอนุญาตว่าความเสียเลย

ซักอย่างอื่น”

นายบุญยี่ดถอนหายใจเอือกใหญ่

“คุณ 4 คนเมมาหล้ากลับไปบ้านไร่ไหม”

“ใช่” อาเสียตอบอย่างเสียไม่ได้

“แล้วคุณทพติโจทก์ที่ 3 หรือเปล่า”

กิมหงวนนั่งนึก

“ทพแต่ไม่ได้ดี”

ทนายลอยหน้าถาม

“ทำไมถึงไม่ดี”

“นั่นแน่” กิมหงวนพูดเสียงลั่น “เมียผมไม่ใช่เจ้าผมนี่นา ผมจะได้คดีตามความ

พอใจ ที่ทพนะผมหยอกเล่นเบา ๆ”

“คุณเมามาก.....”

“ครับ”

“คุณคงไม่ทราบว่าคุณ ได้พูดอะไรกับโจทก์บ้าง”

“ถูกละ”

ทนายโจทก์ยิ้มเป็น มองดูท่านผู้พิพากษาผู้สูงอายุ

“ได้เท่าโปรดเชื่อเถอะครับว่า จำเลยทั้งทพทั้งดีโจทก์ คนเมมาที่ไม่มีสติ มักจะทำ

อะไรลงไปโดยไม่รู้สติตัว จำเลยได้รับแล้วว่าจำเลยเมามาก จนไม่ทราบว่าใครพูดอะไรกับ

โจทก์บ้าง”

ท่านผู้พิพากษาพยักหน้า

“ซักต่อไป”

นายบุญยี่ดมองดูพล พัชรภรณ์

“คืนวันเสาร์ คุณตบหน้าโจทก์ที่ 1 จนหล้าไร่ไหม”

พลหัวเราะ

“เปล่าครับ โจทก์กระโดดเข้าตะกุกหน้าผมเพราะโมโหหึงรอยลิปสติกดติดกระเป๋

เสื้อผม ผมจับมือโจทก์ไว้ โจทก์สะบัดก็หล้าไปเอง”

“รอยลิปสติกของใคร”

พลว่า “คุณถามนอกประเด็น ผมไม่จำเป็นต้องตอบคุณ”

ทนายหนุ่มยิ้มแค้น ๆ

“ดีเหมือนกัน ผมเองก็ถามส่งเดชไปยั้งนั่นแหละ ง่า – คินนั่นคุณเมาเหล้ามาก
ใช่ไหม”

“เปล่าผมดื่มนิดหน่อยแต่มีสติดี”

“คุณพูดหรือเปล่าว่า คุณอยากหักคอโจทก์”

“พูด เพราะโจทก์ข่วนหน้าตาผมแหกหมด โมโหขึ้นมาทีไรเลยพูด”

“แล้วคุณบีบคอโจทก์หรือเปล่า”

“ไม่ได้บีบ แต่โจทก์บีบผม”

“บีบคออะไร”

“อ้าว ก็บีบคอนะซีครับ มีมนุษย์ที่โหดร้ายที่เขาบีบหน้าแข้ง หรือบีบมือ คุณอย่า
พยายามชักผมเลยคุณ ผมไม่เคยข่มเหงโจทก์เลย ผมมีความเป็นลูกผู้ชายพอ การทารุณต่อเมียผม
ทำไม่ได้”

นิกรพูดโพล่งขึ้น

“ชักผมบ้างซีครับ ผมเปรี้ยวปากอยากพูดเต็มทนแล้ว”

ทนายโจทก์หัวเราะ

“ดีทีเดียว ผมจะชักคุณเดี๋ยวนี้ เมื่อตอนเย็นวันอาทิตย์ คุณทะเลาะกับเมียคุณหรือ
เปล่า ผมหมายถึงโจทก์ที่ 2”

นิกรพยักหน้า

“ทะเลาะ”

“ทะเลาะเรื่องอะไร”

“โจทก์จะตีกลางผมด้วยไม้กวาด”

ทนายว่า “แต่คุณเตะโจทก์ก่อนใช่ไหม โจทก์ล้มลงไปจึงคว้าไม้กวาดขึ้นจะตีคุณ
เพื่อป้องกันตัว”

นิกรทำคายนหันไปมองคูเมียรักของเขา แล้วก็หัวเราะ

“ไม่ไหว ต่อแหลตอหลดตดได้น้ำ อยู่กันมาจนหัวหงอก แล้วก็กลับเป็นคำตั้ง
หลายครั้ง พี่เคยเตะไฟหรือ ถามจริง ๆ เอะนะ”

นายบุญยี่ดจี๊ปาก

“ตอบผม คุณไม่ต้องพูดกับโจทก์”

“อูะ คุณไม่ใช่เตี้ยผมนี่นา จะได้มาบังคับผม ไม่ตอบไว้” พูดจบนิกรก็ทรุดตัว
นั่งทำตาเขียวกับทนายโจทก์

นายบุญยี่ดยี่นให้ผู้พิพากษา

“การที่จำเลยไม่ยอมตอบคำถามของกระผม ย่อมแสดงพิรุณ ขอให้ศาลได้โปรด
เข้าใจว่า จำเลยคนนี้ได้โหดร้ายทารุณต่อโจทก์ที่ 2 จริง ๆ”

ศาลพยักหน้า

“ซักจำเลยอื่นต่อไป”

ทนายโจทก์เปลี่ยนสายตามาที่จำเลยที่ 4

“คุณชื่อดิเรกใช่ไหม”

“อไร”

“คุณเป็นนักวิทยาศาสตร์ และนายแพทย์”

“ถูกแล้ว”

“คุณรักงานของคุณเท่ากับเมียไหม”

“ไม่เท่า” นายแพทย์หนุ่มตอบเสียงหนักแน่น “วิทยาศาสตร์ทำให้ผมเป็นคนใหญ่
ยิ่ง แต่เมียทำให้ผมเป็นลูกหมาจ้อง ๆ สำหรับหล่อน ผมรักงานของผมมากกว่าเมีย”

นายบุญยี่ดก้มศีรษะคำนับศาลทันที

“ได้โปรดเถอะครับ จำเลยสารภาพแล้วว่า เขารักงานยิ่งกว่าเมีย”

ผู้พิพากษาจกลงในแฟ้ม

“ซักต่อไป คุณบุญยิว”

ทนายสะอึกโฮยง

“รับประทานบุญยี่ครับ ไม่ใช่บุญยิว”

ท่านผู้พิพากษาพยักหน้ารับทราบ แต่แล้วก็ทำงมกฟุดฟิด กวาดสายตามองไป
รอบ ๆ ห้อง สิ้นสุดที่ใบหน้าตำรวจยามประจำห้องพิจารณาคดี

“ตำรวจ ได้กลิ่นอะไรไหม”

พลตำรวจรูปร่างอ้วนตุ้ทำหน้าเหมือนกับจะร้องไห้

“แล้วแต่จะโปรดเถอะครับ กระผมปล่อยให้ตัวเอง”

ผู้พิพากษาหัวเราะก๊าก ทุก ๆ คนหัวเราะกรีน แล้วคุณพระตุลาการผู้ทรงไว้ซึ่ง
ความยุติธรรมก็พุดกับตำรวจต่อไป

“เปล่า ฉันหมายถึงกลิ่นยาเสพติด ฉันได้กลิ่นเหมือนโคโรนาบัพัญชา เลวมาก ศาล
สถิตยุติธรรมไม่ใช่ก๊วน สืบหาตัวเดี๋ยวนี้”

เจ้าแห้วซึ่งนั่งอยู่ข้างหลังใจหายวาบ รีบปล่อยกันบุรีจากนิ้วร่วงลงบนพื้น บุหรี
มวนนี้มีกัญชาปนอยู่ 50 เปอร์เซ็นต์ เจ้าแห้วใช้เท้าดับบุหรี ขณะที่ตำรวจสอดสายตามองหา

“ได้โปรดเถอะครับ” ตำรวจพุดกับศาลอย่างนอบน้อม “กระผมตรวจดูแล้ว ไม่มี
โคโรนาบัพัญชเลย ควันที่ได้เท้าได้กลิ่นอาจจะปลิวเข้ามาจากนอกห้อง”

พระวินิจฉัย ๆ นิ่งอึ้ง มองดูคู่ความทั้งโจทก์ และจำเลย

“นายจำเลย จะซักอะไรอีกบ้างไหม”

นายบุญยี่คิดว่า “พอแล้วขอรับ”

“ดีแล้ว ต่อจากนี้ศาลจะได้ให้นายจำเลยซักพยานโจทก์”

หลวงปราชัย ฯ พรวดพราดลุกขึ้นยืน มองดูพยานโจทก์ ซึ่งนั่งอยู่เรียงกันตามลำดับ คือพระยาประสิทธิ์ ฯ กับคุณหญิงของท่าน เจ้าคุณปิจจณี ฯ และเจ้าสัวกิมไซ

“คดีนี้ กระผมขออนุญาตซักพยานพร้อม ๆ กัน ทั้ง 4 ปาก”

ผู้พิพากษาพยักหน้า

“ดีเหมือนกัน ศาลจะได้ตัดสินก่อนเที่ยงวันนี้ ความจริงคดีนี้มันไม่น่าจะยุ่งยากเลย ถ้าจำเลยยอมหย่ากับโจทก์ ศาลก็ไม่จำเป็นจะต้องพิจารณาให้มากความ”

หลวงปราชัย ฯ มองดูพยานทั้ง 4

“ข้าพเจ้าขอเรียนถามพยานปากที่ 1 สักหน่อย”

เจ้าคุณปิจจณี ฯ ลุกขึ้นยืน

“ผมพร้อมแล้ว คุณหลวงจะซักอย่างไรก็เชิญ”

คุณหลวงนั่งคิดอยู่สักครู่

“พยานเป็นบิดาโจทก์ที่ 2 ใช่ไหม”

“แล้วกัน คุณหลวงก็รู้จักผมกับลูกสาวผมดีแล้ว ไม่น่าจะถามยังงี้เลย”

หลวงปราชัย ฯ ยิ้มแห้ง ๆ

“หน้าที่ของนายก็ควรถามอย่างนี้ ง่า – ได้ทำเป็นบิดาของโจทก์ที่ 2 ง่า – อยู่รวมบ้านเดียวกัน”

“ถูกละ”

“ได้ทำเคยเห็นจำเลยที่ 2 ทูบตีโจทก์ที่ 2 บ้างหรือเปล่า”

เจ้าคุณปิจจณี ฯ ตอบโดยไม่ต้องคิด

“เคยเห็นแต่ทูบ แต่ไม่เคยเห็นตี”

“ทูบแรง ๆ หรือทูบเบา ๆ”

“ทูบเบา ๆ ถ้าทูบแรงจำเลยก็คงโดนผมเตะปากเสียนานแล้ว เพราะไม่มีพ่อคนไหนที่จะยอมเห็นลูกของตนถูกคนอื่นทูบตี”

“จำเลยหาเรื่องทะเลาะวิวาทกับโจทก์บ่อย ๆ หรือเปล่า”

“ยังงี้ก็ไม่ทราบ แต่โจทก์กับจำเลยทะเลาะกันเสมอ”

“โดยมากทะเลาะกันเรื่องอะไร ได้ทำทราบไหม”

“เรื่องจำเลยเมาสุราอาละวาด”

“ที่เรียกว่าอาละวาดนะ ทำอย่างไร”

“ทูบข้าวของแตกหักเสียหาย บางทีก็ชกบังตาห้อง บางทีก็เตะตู้โครมคราม”

“แต่ไม่ได้เตะโจทก์”

“ถูกแล้ว”

หลวงปราชัย ฯ ซ่อนยิ้มไว้ในหน้า พูดกับผู้พิพากษาทันที

“คำให้การของพยาน เป็นประโยชน์แก่จำเลยมาก เท่าที่พยานว่าจำเลยอาละวาด ทุบข้าวของ ก็แสดงให้เห็นว่า ถึงจำเลยจะเมาเหล้าสักเพียงใด จำเลยก็ยังรัก และสงสารโจทก์ ไม่ยอมทำร้ายโจทก์”

เจ้าคุณปัจจนิก ฯ หัวเราะ

“ถึงทำร้ายมันก็สู้โจทก์ไม่ได้ ผมเห็นลูกสาวผมมันไล่เอาอะไรต่ออะไรฟาดหัว จำเลยบ่อย ๆ”

หลวงปราชัย ฯ คิดมือเปาะ พูดเร็วปรือ

“ถ้ายังงั้น ฟ้องของโจทก์ฟังไม่ขึ้น ผมขอตัดสินให้โจทก์กับจำเลยปรองดองกัน อยู่ร่วมกันต่อไป”

ผู้พิพากษากลืนน้ำลายเอือก

“เฮ้ – คุณหลวง การตัดสินเป็นหน้าที่ของศาล ไม่ใช่หน้าที่ของนายจำเลย”

คุณหลวงปราชัย ฯ ฟันยิ้ม

“ง่า – ครับ” แล้วเขาก็มองเจ้าสัวกิมไซ “ผมจะขอลองเจ้าสัวบ้าง ในฐานะที่เจ้าสัว เป็นพยานโจทก์”

เจ้าสัวกิมไซทำหน้าเล็กน้อย

“ฮะ คุณหลวงถามไถ่”

“เจ้าสัวเคยเห็นจำเลยคนไหนทุบตีโจทก์คนใดบ้าง”

“เหิง ผมเหิงอายหงวนตะนาวลล่อ”

“เตะตรงไหน”

“เตะก็โดงคาง”

“เมื่อวันที่เท่าไร เวลาอะไร”

คราวนี้เจ้าสัวต้องกลืนน้ำลายติด ๆ กันหลายครั้ง

“แฮะ แฮะ เป่า อ้าวพุกเล่งซาหนุก ๆ”

ท่านผู้พิพากษาทุบบัลลังก์ปัง

“พูดเล่นได้หรือ นี่เป็นศาลสถิตยุติธรรม”

เจ้าสัวหน้าซีดเผือด ยกมือขึ้นไหว้ปะหลก ๆ

“ขอโทษครับ สางที่มวงจินพุกลื้อเล่นกังไล่ม่ายเปงไร”

“ก็นี่มันเมืองไทย”

“น่า โต้หลงนำ ทีหลังผมไม่พูดเล่นอีกแล้ว”

พระวินิจฉัย ๆ อดหัวเราะไม่ได้ ขณะนั้นก่อนที่ทนายจำเลยจะซักพยาน โจทก์
ต่อไป เสียงแจ้ว ๆ ของผู้หญิงคนหนึ่งก็ดังขึ้นลั่นห้อง

“คุณป้า”

ทุก ๆ คนหันควับไปทางประตูหน้าห้องพิจารณาคดี หญิงสาวรูปร่างสูงโปร่งคน
หนึ่ง แต่งกายด้วยเสื้อผ้าอเมริกันทั้งชุด คือเสื้อเชิ้ตคอปกและสแล็ก ถือกระเป๋าพลาสติก ทาปาก
แดงแจ๊ด เขียนคิ้ว และทาแก้ม ทำทางบอกให้รู้ว่ากำลังขมขื่นขนาดหนัก เดินลงบันได ๆ ตรงมาที่หน้า
บัลลังก์ สายตาจ้องจับใบหน้าท่านผู้พิพากษา

“สวัสดิ์คะ คุณป้า หนูหาคุณป้าเสียแทบแย่”

คุณป้า คือท่านผู้พิพากษาหน้าซัดเผือด จ้องตาเขม็งมองคุณหญิงสาว เม็ดเหงื่อ
ปรากฏทั่วใบหน้า

“เมื่อคืนทำไมคุณป้าไม่ไปหาหนูล่ะคะ หนูเตรียมเหล้าไว้ให้คุณป้าตั้ง 2 ขวด รอ
คุณป้าจน 4 ทุ่ม แหม – หนูฉิวจิง หรือคุณนายไม่ให้คุณป้าไป”

ก่อนที่คุณป้าจะพูดว่าอะไร หล่อนผู้มีอำนาจใหญ่ยิ่งกว่าศาลก็มองแลเห็น
4 สหายเข้า

“อ๊วยตาย คุณพล คุณนิกร ตายตาย อาเสี่ย คุณหอม เรื่องอะไรกันคะนี่”

พลผืนยิ้มอย่างแห้งแล้ง

“ง่า – ฉันท.....ถูกเมียเขาฟ้องหย่าจ๊ะ”

หล่อนชำเลืองมองคุณแม่งามทั้ง 4

“ดิฉันเดินเข้าศาลอย่างสงัดเชย เพิ่งเห็นคุณเดี๋ยวนี” พูดพลางเดินมานั่งระหว่างพล
กับนิกร “คุณป้าตัดสินหรือยังคะ”

ประไพร้องขึ้นมาดัง ๆ

“หมั่นไส้โว้ย ประเดี๋ยวละ จีบหายเลย”

นิกรยักคิ้วให้เมียของเขา แกล้งทำเป็นยกมือเกาะแขนแม่เทพธิดาราตรี

“เราไม่มีอะไรเกี่ยวข้องกันแล้ว ไม่ต้องยุ่ง”

ประไพหน้าแดงกำ ลูกขึ้นยืนเท้าสะเอว

“แต่ศาลยังไม่ได้ตัดสินนี่ยะ”

นิกรหัวเราะ หันมาทางแม่งามเจ้าของร่างสูงโปร่ง แล้วเขาก็แกล้งออเซาะออเสาะ
หล่อน

“คืนนี้ฉันจะหาเธอที่บ้านนะจ๊ะ สุรางค์”

ท่านผู้พิพากษากระแอมดัง ๆ

“มากไปไว้ว ใ้มันรู้บ้างว่าของใคร ๆ” แล้วท่านก็พรวดพราดลุกขึ้นขึ้นเดินลงมา จากบัลลังก์ ตรงเข้ามาหาแม่สุรางค์ของท่าน “เอ็งมาหาป่าทำไมวะ อีหนู เวลานี้เป็นเวลาราชการ ป่ากำลังทำหน้าที่เป็นผู้พิพากษา ไม่ควรจะมาหาป่าเลย”

สุรางค์ทำหน้าที่กระแง้ากระงอด

“ก็มีอย่างหรือคะ ใ้หนูหาเหล่าหากับแกล้มไว้แล้ว คุณป่าไม่ไป”

คุณพระยิ้มแห่ง ๆ

“เมื่อคืนป่าไม่สบาย”

“อย่าเข้าเลย คุณป่ากลัวคุณนายคุ่มสามโลกที่บ้านนะซี”

พระวินิจฉัย ๆ สันหน้า

“เหลวไหลอีหนู”

กิมหงวนเอื้อมือเขียนแขนท่านผู้พิพากษา แล้วพูดขึ้นดัง ๆ

“ท่านครับ จะพิจารณาคดี หรือจะจับผู้หญิง”

ท่านผู้พิพากษาทำตาเขียว มองดูเสี้ยหงวนอย่างเคื่อง ๆ แล้วพูดกับอีหนูของท่าน

“นั่งรอป่า 5 นาที ป่าจะตัดสินคดีนี้ให้สิ้นสุดเสียทีแล้วจะพาเอ็งไปกินข้าวกลางวัน ที่รัตนโกสินทร์”

สุรางค์ยิ้มแป้น

“คะ เร็ว ๆ นะคะ บ่ายโมงหนูจะไปเล่นไฟ มาหาคุณป่าก็ตั้งใจจะมาขอทรัพย์ ใ้บ้าง”

พระวินิจฉัย ๆ ทำหน้าบูเลี่ยน ๆ ชอบกล ยกมือขวาตบศิระะแม่สุรางค์แล้วหมุน ตัวกลับ เดินขึ้นไปบนบัลลังก์ ทรวดตัวนั่ง มองดูคนโน้นคนนี้แล้วตวาดเว็ด

“หัวเราะอะไร”

ผู้ที่กำลังหัวเราะ และกำลังยิ้ม ต่างรีบทำหน้าที่ตายทันที ท่านผู้พิพากษาพูดกับ จำเลยต่อไป

“คดีนี้ โจทก์ต้องการหย่าขาดกับจำเลย ศาลจะริบพาดังของศาลไปกินข้าว ไม่มี เวลาพอที่จะซักความยาวสาวความยืด ฉะนั้นจึงขอพิพากษาให้โจทก์ได้หย่าขาดกับจำเลยตามความ ประสงค์ ขอสิ้นสุดการพิจารณาคดีแต่เพียงเท่านี้”

พระวินิจฉัย ๆ ลุกขึ้นเดินลงมาจากบัลลังก์ถอดเสื้อเอนดิบัณฑิตออกโยนใ้จำศาล แล้วท่านก็พยักหน้ากับแม่สุรางค์ของท่าน พาเดินออกไปจากห้องพิจารณาคดี

เสี้ยจ้อกแจ๊กจ้อแจดงขึ้นลั่นศาล โจทก์ทั้ง 4 ยิ้มแยมแจ่มใสไปตามกัน แต่จำเลย หน้าเศร้า 4 สหายลุกขึ้นเดินเข้ามาหาเมีย ๆ ของเขา เสี้ยหงวนร้องใ้ยกหลังมือเช็ดน้ำตา

“นวลจำ นวลจะเลิกกับเสี้ยจริง ๆ หรือนี้”

นวลล่อช่อนยิ้มไว้ในหน้า

“แน่นอน เขียวกับนวลไม่มีการเกี่ยวข้องกับอีกแล้ว”

พลพูดกับเมียของเขา

“แล้วเราจะทำอย่างไรต่อไปจะนั่นนา”

นั่นนาแกล้งทำหน้าที่

“พลจะทำอย่างไรก็แล้วแต่สิคะ ส่วนนั้นจะทำอย่างไรมันเป็นเรื่องของนั่น เคียวนี้
เราขาดกันแล้ว”

นิกรพูดโพล่งขึ้น

“อย่าจ้อโวย พวกเรา แผ่นดินไม่โกรนเหมือนใบพุดซาหรือกะ”

เจ้าคุณสะอึกโหยง

“เฮ้ย” เจ้าคุณปัจจนิก ๆ ร้องขึ้นดัง ๆ “จะพูดจาระวังหน่อยโวย เคียวจะ
โดนตะ”

นิกรโบกมือ

“คุณพ่อไม่ต้องพูด ผมกับคุณพ่อขาดกันแล้ว”

“อ้าว” เจ้าคุณปัจจนิก ๆ อุทาน “ฉันไม่ได้ฟ้องแกลน จะบอกให้”

“ไม่รู้ ผมเลิกกับเมียผมแล้ว ความสัมพันธ์ระหว่างพ่อตากับลูกเขยก็ต้องเป็น
โมฆะไป คุณพ่อกับผม.....เฮ.....ฮ่า.....ตายก็ไม่ต้องมาดูผีผม คุณพ่อตายผมก็ไม่ไปดูผีคุณพ่อ ผม
กลัวจะแหกตาหลอกผม”

ท่านเจ้าคุณวิจิตร ๆ ยกมือชี้หน้าบุตรชายของท่าน

“อย่าทะเล้งมากนัก เจ้ากร”

นิกรเค้นหัวเราะ

“คุณพ่อไม่ต้องเกี่ยว บัดนี้ผม 4 คนเป็นพ่อม่ายแล้ว ลูกเมียไม่มีเที่ยวกันได้เปรม”

พลพูดขึงขัง

“ดีเหมือนกัน หาเมียใหม่เลย”

กิมหงวนอมยิ้ม

“ต้องเลือกให้เซ่งวับ ใครเห็นต้องจุปากแค้นไปเลย ไปละโวย พวกเรา เที่ยวกันได้
สนุก ไม่มีเมียเป็นห่วงคล่องคอ เราจะหัวหกกันขวิดกันยังงี้ก็ได้”

ดร.ดิเรกยกมือคบน้ำเสีหงวน

“กันต้องหาสาวรุ่นกระเตาะ”

อาเสียักคว

“อายุ 11”

“ติดตะราง” ดิเรกพูดพลางหัวเราะ “ขนาด 20 สำหรับกันเหมาะที่สุด คุณที่ฐานะ
ดี ๆ หน่อย เลือหาพ่อตาที่สปอร์ต”

เจ้าคุณปัจจนิก ๆ ชักฉิว

“เชิญเชิญไปเลือกหาตามความพอใจ แต่ถ้าแกมาขอคืนดีกับลูกสาวฉันล่ะก็
อวัยวะเบื้องต้นของฉันจะต้องสัมพันธ์อวัยวะเบื้องต้นสูงของแก”

นิกรเค้นหัวเราะ

“สำหรับผม ผมยอมตายดีกว่าจะนอนจ้อเมีย ผู้หญิงสวย ๆ หมดไป คนมีสตางค์
อย่างผมหาที่ไหนก็หาได้” แล้วเขาก็จ้องมองคูแม่งามทั้ง 4 “ไม่จ้อโวย”

ประไพตะโกนลั่น

“ไม่จ้อก็อย่างจ้อโวย เคี้ยวแม่ร้องเลียะพะเลย”

นิกรสะคุ้ง พุดกับเพื่อนเกลอทั้ง 3

“ไป พวกเราไปหาข้าวกินกันเถอะ เริ่มต้นหาเมียได้ตั้งแต่วันนี้เป็นต้นไป”

กิมหงวนหัวเราะชอบกล

“ยังงั้น เราต้องหาเมียให้ได้ในวันนี้”

นาวลลอพุดกับเพื่อนเกลอของหล่อน

“เราก็ต้องหาตัวให้ได้ในวันนี้เหมือนกันนะละ คิดฉันจะหาไว้สัก 5 คน เอานาย
ตำรวจคนหนึ่ง เวลาเมื่อมีเรื่องกับใครจะได้จับ นักเลงโตหรือนักมวยคนหนึ่งเอาไว้ตะปากคู่เก่า
ถ้าหากว่าจะรังควานเอา อีกคนต้องเป็นนักประพันธ์ จะได้เกี่ยวเราด้วยถ้อยคำหวาน ฟังแล้วจึก
กระจิกกระเดียม ดีกว่าคู่พ่อคนสูงเหมือนเปรต ไม่เห็นจะได้ความ อีกคนต้องเป็น....ง่า....”

“นักแข่งดีไหมคะ คุณนาวล รูปหล่อผมหยักศก แต่งเสื้อฝ้ายอเมริกันทั้งชุด เห็น
ปากเกอร์แวก์คัมเนดิกรุ่นใหม่ เข้าทีดีเหมือนกัน”

นันทาหัวเราะ

“แล้วอีกคนล่ะคะ”

นาวลลอนิ่งนิ่ง

“อีกคนต้องหาข้าราชการในองค์การสรรพอาหาร เราจะได้มีหมูมีเนื้อกิน”

ประภาว่า “คิดฉันต้องมีผัวอีก”

นายบุญยี่ตพุดเสริมขึ้น

“ไม่ลองทนขายความดูบ้างหรือครับ”

นายดิเรกพุดเปรย ๆ

“กบาลเบะไม่รู้จะโวย เคี้ยวจะว่าไม่บอก” แล้วเขาก็พุดกับเพื่อนเกลอของเขา
“ไปโวย ขึ้นอยู่นี่ประเดี๋ยวติดตะราง ฝรั่งเศสโมโหแล้ว”

หลวงปราชัย ๆ พุดกับ 4 สหายก่อนที่เขาจะพากันเดินออกไปจากห้องพิจารณาคดี

“ง่า – พวกคุณยังไม่ได้อ่านนายให้ผมครับ”

กิมหงวนยกมือเท้าสะเอว มองดูหน้าของเขาด้วยความไม่พอใจ

“คุณหลวงรับรองกับเราใช่ไหมว่า ความเรื่องนี้เราต้องชนะ”

หลวงปราชัย ฯ ยิ้มเจื่อน ๆ

“ถ้าพิจารณาตามรูปคดี เราต้องชนะแน่ แต่เป็นผู้พิพากษาท่านเล่นตัดสินแบบ
สายฟ้าแลบ เราก็แพ้หน้าซีอาลีเย”

นิกรว่า “เมื่อแพ้ก็ต้องงดจ่ายค่าทนาย”

ทนายจำเลยชักฉิว

“อ๊ะ ไม่ได้ชิครับ ต้องจ่ายให้ผมบ้าง”

“โน” ดิเรกปฏิเสธ “อยากได้ไปฟ้องเอา”

“อ้าวพวกคุณจะโกรธผมหรือ”

นิกรยักคิ้วแผลลิบ

“ไม่ได้โกรธ แต่ไม่ให้”

ครั้นแล้ว 4 สหายก็พากันเดินลอยนวลออกไปจากห้องพิจารณาคดี และมีเจ้าแก้ว
ติดตามไปด้วย ท่านผู้ใหญ่มองตาค้าง คุณหญิงวาดหัวเราะหึ ๆ ยิ้มให้ 4 นาง

“ว่าไง แกจะเลิกกับอ้ายโจร 4 คนนี้จริงๆ หรือ”

ประไพทำตาแดง ๆ คล้ายกับจะร้องไห้

“ไม่ – ไม่เลิกหรอกค่ะ”

“ปะ” เจ้าคุณวิจิตร ฯ คู “แล้วพวกแกทะเล้นฟ้องเขาทำไม”

ประภาสะอื้นพูดแทนน้องสาว

“หนูเพื่อการเที่ยว และการเมาเหล้าของเขาค่ะ หนูเลยคบคิดกันฟ้องเขา เพื่อเขาจะ
ได้เลิกเที่ยวเลิกกินเหล้า”

เจ้าคุณปัจจนิก ฯ ถอนหายใจหนัก ๆ

“อ้ายตัวเมีย 4 กูนี้ยุ่งมาก ยุ่งที่สุดในโลก มีเรื่องยุ่งตลอดศก”

“อู๊ย เจ้าคุณก็ ของมันยุ่งกันได้นี่คะ” คุณหญิงวาดพูดยิ้ม ๆ “ถ้าไม่มีเรื่องยุ่งมันก็
ไม่ยุ่ง เมื่อมันมีเรื่องยุ่งมันก็ต้องยุ่ง”

เจ้าคุณวิจิตร ฯ หมั่นไส้เต็มทนก็ยกฝ่ามือผลักหน้าคุณหญิงวาดเต็มแรง

“พูดไม่เห็นจะรู้เรื่องวนไปวนมา”

เจ้าคุณประสิทธิ์ ฯ หัวเราะ มองดูหน้า 4 นาง

“แล้วพวกแกจะทำอย่างไรกันต่อไป ศาลได้พิพากษาให้หย่าขาดกันแล้ว ถ้าอ้าย
4 คนนั้นมันเกิดหาเมียใหม่จริง ๆ”

นั่นทนายอ้อม

“หนูก็หาตัวใหม่ได้เหมือนกัน”

เจ้าคุณวิจิตร ฯ กลืนน้ำลายเอือก

“ก็ลองดู หัวแกไม่แยกก็อย่าเรียกฉันว่าพ่อ เจ้าพลคนเดียวเท่านั้นที่จะเป็นพ่อแกได้ ถึงยายไป ขายนวล ขาประภาาก็เหมือนกัน ขึ้นอยู่กับผู้ชายอื่น ลุงเป็นต้องตีบาลแก”

เจ้าสัวกิมไซว่า “ไปกั๊งเถอะคับ เสียเวลาผมอยากสูบฝิ่นเปรี้ยวปากเต็มทงเถียว”

นายบุญยี่ดทำท่าก้อร่อก้อดิกกับนวลล่อ

“ง่า – คุณครับ ค่าป่วยการของผมไม่ต้องก็ได้ครับ ไว้วันหน้าวันหลังเรายังจะติดต่อกันอีก ไม่เป็นไรครับ ผมยินดีรับใช้พวกคุณเสมอ แม้แต่ชีวิตของผมก็พร้อมที่จะพลีให้”

นวลล่อหัวเราะ

“อย่าจิบเลยคะ ไม่สำเร็จหรอก ถึงศาลให้หย่าขาดจากกัน เราก็ขาดกันโดยนิตินัยเท่านั้น ส่วนพุดนัยแล้วมองไม่เห็นที่เราจะขาดกันได้”

ประไพส่งธนบัตรปีกหนึ่งให้นายบุญยี่ด

“เฮ้อ! ดิฉันให้ค่าป่วยการ 500 บาท อย่าพยายามเกี่ยวเราเลยนะคะ ความหวังของคุณยังอยู่อีกไกลมาก”

นายบุญยี่ดหน้าแดงกำ

“แหม.....คุณพุดยังงี้ผมอายุตายท่า ถ้าผู้หญิงทุกคนมีคำพูดแบบขวานผ่าซากเช่นนี้ผู้ชายเห็นจะไม่กล้าปริปากเกี่ยวใคร”

น้าหัวเราะ

“เกี่ยวดิฉันซิคะ”

ทนายโจทก์ทำคอย่น

“ไม่รับประทานละครับ”

เสียงหัวเราะของท่านผู้ใหญ่ดังขึ้นพร้อมกัน ต่อจากนั้นทุกคนก็พากันลุกขึ้นเดินออกไปจากศาล ผู้แทนหนังสือพิมพ์พากันสัมภาษณ์แม่งามทั้ง 4 และช่างภาพถือโอกาสถ่ายภาพ

4 หนุ่ม 4 นางหย่าขาดกันแล้ว แน่นอนละ หนังสือพิมพ์คงจะลงข่าวนี้อย่างครึกโครม และในวงสังคมจะต้องโหยหานกันแข็งแะ

วันคืนผ่านไป 1 สัปดาห์ ในวงสังคมโหยหานกันแข็งแะ ข่าวแพร่ไปทั่วทุกมุมเมือง บรรดาผู้ที่รู้จักคุ้นเคยกับ 4 สหายต่างรู้ว่า พล, นิกร, กิมหงวน และดร.ดิเรกถูกเมียฟ้องหย่า ซึ่งศาลแพ่งได้พิพากษาให้หย่าขาดจากกันแล้ว

อย่างไรก็ตาม 4 สหายกับเมียของเขาอยู่ร่วมบ้านเดียวกันนั่นเอง แต่แยกห้องกันอยู่ ทั้ง 4 คนลงมานอนในห้องทดลองวิทยาศาสตร์ มีเตียงผ้าใบคนละเตียง และมุ้งเล็ก ๆ คนละหลัง เขากับเมีย ๆ ของเขาต่างคนต่างอยู่ ไม่ได้พูดอะไร หรือมีการเกี่ยวข้องอะไรกันเลย

บางคืนตอนดึกอากาศหนาวจัด อาทิตย์พยายามขึ้นไปเกาะประตูห้องเรียกเมียของเขา แต่นวลล่อไม่ยอมเปิดประตูรับ เลยต้องกลับลงมานอนตัวงอท่าเหมือนกิ้งกืออยู่ในห้องวิทยาศาสตร์

วันนั้น คณะ 4 สหายนั่งกินเหล้ากันเจียบ ๆ อยู่ในเรือนต้นไม้ มีเจ้าแห้วคอยปรนนิบัติรับใช้อยู่ข้าง ๆ คร.ดิเรกมีใบหน้าหม่นหมอง และถอนหายใจบ่อย ๆ กริยาของนายแพทย์หนุ่มทำให้พลแปลกใจ จึงกล่าวถาม

“มีอะไรเกิดขึ้นหม่อ ทำไมยูหงอยเหงาไป สักเกตดูหลายวันแล้ว ยูไม่ใคร่จะพูดจาทักใครเลย”

ดิเรกถอนหายใจหนัก ๆ ถึง 5 ครั้ง

“ไอเป็นกลุ่ม ไอว่าแห้วจนพูดไม่ถูก ไออยากดีกับเมียเต็มทน ตั้งอาทิตย์กว่าแล้ว ไอไม่ได้จูบหล่อนเลย เปรี๊ยะปากเหลือเกิน”

พลหัวเราะ

“ในที่สุด แกอาจจะเป็นคนแรกที่ใจอ่อนยอมง้อเมีย”

เจ้าแห้วพูดเสริมขึ้น

“รับประทานจริงครับ คุณหม่อเห็นคุณประภาที่ไรท่าตาละห้อยทุกที”

คร.ดิเรกแยกเขี้ยว

“ทะเล้ง ผู้ดีว่าจีข้าพลอย เดี่ยวโดนเตะ”

เจ้าแห้วหัวเราะ

“รับประทานผมซื่อสัตย์จงรักภักดีต่อคุณหม่อ และพวกคุณทั้ง 3 ราวกับหมาที่กตัญญูต่อเจ้าของ รับประทานเมื่อไม่ให้พูด ผมก็จะไม่พูดอะไร แต่ว่ารับประทานผมมีไอเดียวอยู่ในสมอง โง่ ๆ ของผมเหมือนกัน ผมรู้ดีว่าพวกคุณรับประทานอยากจะได้กับคุณผู้หญิง แต่กลัวจะเสียเหลี่ยม อี...อี...ไม่เห็นจะยากอะไรเลยครับ ในการที่จะให้คุณผู้หญิงรับประทานเป็นฝ่ายจ้อพวกคุณก่อน”

คราวนี้ 4 สหายต่างมองดูเจ้าแห้วอย่างเลื่อมใส กิมหงวนเขยิบเก้าอี้เข้ามาใกล้เจ้าแห้ว

“ทำไงวะ ขายให้ฟังบ้างซิ”

เจ้าแห้วสั่นศีรษะ

“รับประทาน ผมเป็นจีข้า.....”

ดิเรกหัวเราะ

“น่า ไหว้ละวะ”

“ไม่สำเร็จ” เจ้าแห้วพูดยิ้ม ๆ “รับประทานมันสมองของผมควรจะมีอะไร แลกเปลี่ยนบ้าง รับประทานอย่างน้อยต้องค่าน้ำชา”

นิกรขยับเท้าจะเตะ

“อ้ายเวร เรียกค่าน้ำชาเสียนเคยตัว อย่าทำหน้าด้านเหมือนพวกข้าราชการบางคนหน่อยเลยวะ”

เจ้าแห้วหัวเราะ

“รับประทาน ท่านข้าราชการที่ชอบเรียกค่าน้ำชาท่านเป็นคนมีเกียรติท่านยังไม่มีหิริโอตัมปะ ผมเป็นจู้ข้าผมจะต้องอายพวกคุณทำไม เกียรติผมก็ไม่มี”

พลว่า “ถ้าความคิดของแกสามารถทำให้เมียเราร้อเราได้ละก็ ฉันจะให้ค่าน้ำชาแก 100 บาท”

เจ้าแห้วยิ้มแก้มแทบแตก ภูมือไปมา แลบลิ้นเลียริมฝีปาก

“โอ.เค.ครับ”

พลพูดต่อไป

“แต่ถ้าไม่เป็นผล”

“รับประทานผมเอาเพียง 50 บาทเท่านั้น”

4 สหายสะดุ้งโหยงพร้อม ๆ กัน อาเสี่ยเอื้อมมือเขกศีรษะเจ้าแห้วดัง โป๊ก

“ฟังเป็นคติดีมาก อูย”

เจ้าแห้วหลับตาปี๋ ยกมือป้ายฝอยน้ำลายที่ติดหน้าเขาแล้วสลัดทิ้ง

“รับประทาน ถ้าไม่สำเร็จผมยอมให้พวกคุณซ้อมผมครับ”

ดร.ดิเรกพยักหน้า

“อไร ดีมาก บอกรั้งหน่อยเถอะวะ เราควรจะทำอย่างไรถึงจะให้เมีย ๆ ของเราร้อเราก่อน”

“รับประทานง่ายยิ่งกว่าปอกกล้วยเข้าปากอีกครับ คุณผู้หญิงทุก ๆ คนยังรักพวกคุณอยู่ รับประทานผมรู้ดี”

4 เกล่อยิ้มแป้นไปตามกัน โดยเฉพาะอาเสี่ยหน้าแดงเรื่อ

“แกรู้ได้อย่างไร” กิมหงวนถาม

“รับประทานแอบได้ยินคุณผู้หญิงพูดกันครับ ง่า...เมื่อเช้านี้เอง คุณนวลลอบบอกกับคุณประภาว่า นอนคนเดียวหนาวเหลือเกิน แล้วก็กลัวผี นอนกับเสี่ยสบายสบาย เสี่ยเล่านิทานให้ฟัง บางทีก็เกาหลังให้จนหลับไป ตอนดึกก็ช่วยห่มผ้าให้”

กิมหงวนยกนิ้วชี้มือขวาใส่ปากกัด แก้วงแขนซ้ายไปมา พลมองดูอย่างแปลกใจ

“ทำอะไรวะ”

เสี่ยหงวนอมยิ้ม

“มันครึ้ม ๆ ใจยังงชอบกลไว้ย ก็นอยาคดีกับเมียเต็มทีแล้ว ให้คืนตาย”

นิกรหัวเราะ

“ไม่ต้องสาบานกันก็เชื่อ คนอย่างแกหลงเมื่อย่างมมาย”

“แล้วแกล่ะ”

“เฮ้อ...ก็เหมือนแก่นันแหละ ทำไม เป็นเจ้ารี ทะลึ่ง เคี้ยวตะหงายท้องเลย”

กิมหงวนกลืนน้ำลายเอือก

“อือ อ้ายหมอนี่ถ้ามันบ้าแน่”

“เออซีวะ” นิกรเถียงข้าง ๆ คู ๆ

พลจู้ปากขุนการุณวงศ์ให้สงบปากเสียง แล้วกล่าวถามเจ้าแห้วอย่างเป็นทางการ

เป็นการ

“แกจะให้พวกฉันทำยังไง อ้ายแห้ว”

เจ้าแห้วนั่งนึกอยู่สักครู่

“รับประทานจะยากเย็นอะไรครับ ถ้าพวกคุณพาผู้หญิงมาที่นี่สัก 4 คนทำอเฮฮา ผู้หญิงต่อหน้าคุณทั้ง 4 ที่ไหนแกจะอดหึงได้ เมื่อแกหึงหนักเข้ารับประทานแกก็ต้องง้อพวกคุณ เท่านั้นแหละ”

ดร.ดิเรกขมวดคิ้วย่น สักครู่ก็ระเบิดเสียงหัวเราะลั่นเรื้อนต้นไม้

“ดีมาก แห้ว วิธีนี้เข้าทีโว้ย ฮะ...ฮะ...ฝรั่งชอบใจ เฮ้ย...พล ฟรุ้งนี้เราต้องจัดงานเลี้ยงน้ำชาขึ้นที่นี่ ชวนเมียเรากินด้วย คล้ายกับว่าเรามีแก้ไข้เชิญเขาในฐานะเราอยู่ร่วมบ้านเดียวกัน แล้วเราหาผู้หญิงมาคนละคน”

พลว่า “แล้วเราจะหาผู้หญิงได้ที่ไหน”

“ปู้โธ่” นิกรคราง “ไม่เห็นจะน่าอายตรงไหน เราไม่ได้ไปทำอะไรเขาหน้าหว่า ช่วยเล่นตลกนิด ๆ เท่านั้นเขาคงไม่รังเกียจหรอกน่า หรือจะรักกับเราจริง ๆ ก็ได้ เราจะได้ปลดเมียเราเป็นกองหนุนเสียที ในฐานะที่รับราชการนาน คิดเงินบำนาญให้ตามสมควร ความจริงกันก็เบื่อเมียเหมือนกัน กินข้าวกับน้ำพริกทุกวันเบื่อเต็มทน เราควรจะเปลี่ยนจากน้ำพริกเป็นแกงเป็ดแกงไก่ แกงปลาไหล กล้วยี่ ยำสลัด ผัดหมี่ แกงกะหรี่ ต้มโคล้ง จริงไหมล่ะ”

กิมหงวนหัวเราะ

“เมื่อปากข้างไหมวะ กร แกนี่มันพูดมากซะมัดเลย” แล้วอ้าเสี้ยก็หันมาทางนายแพทย์หนุ่ม “ว่าไงหมอ ตกลงนะ แกต้องช่วยจัดการในเรื่องนี้ ฟรุ้งนี้บ้ายเราจะจัดการเลี้ยงน้ำชาขึ้นที่บ้านเรา ตั้งโต๊ะที่สนามหน้าตึก กันในห้วงประมาณ 300 บาท”

ดิเรกนั่งคิด

“อย่าเพิ่งให้กันรับรองเลย ฟรุ้งนี้กันไปสอนนักเรียนที่ศิริราชตอนเช้า กันจะลองพูดทาบตามหมอดู กันมีลูกศิษย์ที่สนิทกับกันอยู่หลายคน ถ้าตกลงอย่างไร กันจะรีบโทรศัพท์มาบอกให้รู้ก่อนเที่ยง เพื่อคนใช้ของเราจะได้เตรียมตัวทัน งานเลี้ยงน้ำชาถึงไม่ใช่งานใหญ่โตแต่มันก็เป็นงานจุกจิก”

พลพยักหน้าเห็นฟ้องด้วย

“ดีแล้ว เราทั้ง 4 คนอย่าสนใจกับพวกเมีย ๆ ของเราเป็นอันขาด เทาที่เราพูดกับเขาว่า คุณยังโง่งมยังงี้ก็แสดงว่าเขากับเราเป็นคนอื่น ต้องพูดยังงี้เรื่อยไป เอาละวะ พรุ่งนี้เย็นคงสนุกแน่ ๆ กันจะแสดงบทบาทโรมานซ์ให้เด็ดขาดเลย”

ครั้นแล้ว 4 สหายก็สนทนากันถึงเรื่องนี้ มีเจ้าแห้วเป็นที่ปรึกษา นิกรใจดีผสมวิสกี้โซดาส่งให้เจ้าแห้ว 1 แก้ว

วันต่อมา

งานเลี้ยงน้ำชาของ 4 สหายที่จัดขึ้นที่บ้าน “พัชรภรณ์” ในความควบคุมของละม่อมหัวหน้าคนใช้ ได้เริ่มงานกันตั้งแต่ 13.00 น. คือหลังจากพล พัทธภรณ์ได้รับโทรศัพท์จากนายแพทย์หนุ่ม ดร.ณรงค์ฤทธิ์สั่งให้ 3 สหายไปพบกับเขาที่คลินิก อาคารราชดำเนินในเวลา 15.00 น.ตรง อาเสียมหวนจ่ายเงินให้ละม่อมไป 300 บาทซื้ออะไรต่ออะไรต่าง ๆ

14.30 น.

ท่านผู้ใหญ่ทั้ง 3 คือเจ้าคุณประสิทธิ์ ฯ กับคุณหญิงของท่าน และเจ้าคุณปัจจนิก ฯ พร้อมด้วย นันทา ประไพ นวลลออ และประภา นั่งสนทนากันเงียบ ๆ อยู่ในห้องโถงชั้นล่างของตัวตึก ท่านผู้ใหญ่ และแม่มงมทั้ง 4 สหายจัดงานเลี้ยงน้ำชาขึ้น แต่ไม่ทราบว่าจะมีใครมากินบ้างแล้วเจ้าคุณประสิทธิ์ ฯ ก็เดาเอาว่าอาเสียมหวนคงเลี้ยงเพื่อนข้าราชการกระทรวงพาณิชย์ หรือพวกกรมศุลกากร ซึ่งระหว่างนี้เสียมหวนเลี้ยงบ่อย ๆ

พล, นิกร, กิมหวน แต่งกายสากลชุดสีขาวผูกเน็คไทดำพันแขนทุกซ์พากันเดินลงบันไดมาด้วยโบหน้ายิ้มแย้มแจ่มใส เจ้าแห้วเดินตามหลัง แต่งเสื้ออเมริกันทั้งชุด 3 สหายกำลังจะพากันไปหาดร. ณรงค์ฤทธิ์ที่คลินิกตามที่นัดหมายกันไว้ ดิเรกว่าลูกศิษย์ของเขา 3 คนซึ่งเป็นพยาบาลจะรออยู่ที่นั่น จึงให้ 3 สหายเอารถยนต์ไปรับ เพราะบู๊อิกเก่งของดิเรกคันเดียวไม่พอที่จะบรรทุกมา

เจ้าคุณประสิทธิ์ ฯ ยิ้มให้ลูกหลานของท่าน

“ไปไหนกันไว้วัย แต่งตัวเสียโก้เชียว”

พลตอบแทน 2 สหาย

“ไปรับเพื่อนมากินน้ำชาครับ”

เจ้าคุณปัจจนิก ฯ แกล้งพูดสัพยอก

“เพื่อนผู้หญิงหรือเพื่อนผู้ชายวะ”

นิกรตอบหน้าตาเฉย

“กะเทยครับ”

เจ้าคุณปัจจนิก ฯ หยุดยิ้มทันที

“อ้ายหมอนี่พูดอะไรเป็นเล่นเสมอ เฮ้ – หงวน วันนี้แกเลี้ยงน้ำชาใครกันวะ เห็นจะเป็นเพื่อนข้าราชการของแกกระมัง”

เสี่ยหงวนสั้นสิริษะ

“เปล่าครับ ผมเลี้ยงเพื่อนผู้หญิง เพื่อนใหม่ของพวกเขา สุภาพสตรี ผู้มีเกียรติยศอย่างมโหฬาร”

นิกรกัมสิริษะโค้งคำนับเมียของเขาอย่างงดงาม

“คุณประไพครับ ถ้าคุณไม่รังเกียจ 16.00 น.วันนี้ ผมขอเชิญคุณกับคุณนวลลอคคุณประภา และพี่น้องลงร่วมโต๊ะน้ำชาด้วย อย่างรังเกียจเลยนะครับ ถึงอย่างไรเราก็เคยเป็นผ้าเป็นเมียดกันมา”

ประไพยิ้มหวานจ้อย ยกขาขึ้นนั่งไขว่ห้าง พ่นควันบุหรี่เป็นรูปมังกร 2 ตัวไล่กัดกัน แล้วพูดกับสามีอย่างนอบน้อม

“ยินดีค่ะ ดิฉัน และพวกเรารู้สึกเป็นเกียรติยศอย่างยิ่ง”

กิมหงวนคำนับนวลลอคบ้าง ทำท่าเหมือนชาวสเปน

“โดยเฉพาะคุณนวลลอค คงไม่ปฏิเสธแน่ ๆ การเลี้ยงน้ำชาของเราเย็นวันนี้ คงจะสนุกมาก”

นวลลอคหัวเราะ

“ค่ะ ดิฉันกับพวกเราจะร่วมสนุกกับคุณ”

กิมหงวนทำหน้าที่เหมือนทารกตอนประจบแม่ เขาพูดแผ่วเบา

“แหม ต้องเรียกคุณด้วย เรียกเฮียไม่ได้หรือ”

“อ้อ เราไม่ได้เป็นอะไรกันนี่คะ”

“เป็นน่า”

นิกรยกเท้าเตะหน้าแข้งอเสียดังโป๊ก

“เข้มแข็ง อ้ายเสี่ย หัวใจเราทำด้วยเหล็ก และเหล็กกล้า ไม่ใช่เหล็กวิลลาส

ไป – รีบไปปรับหวานใจของเรามาชื่นใจกันให้หน้าใจ”

ประไพแกล้งทำเป็นตัวสั้น พูดกับพี่สาว

“พี่นั่นคะ ไพหญิงงตัวสั้นไปหมดแล้ว โอ๊ย – หึงเหลือเกิน”

เจ้าคุณปัจจนิก ๆ มองคูธิดาคนเล็กของท่านอย่างปลงอนิจจัง

“แกจะบ้าหรือ ประไพ อ้อ – หมู่นี้ชักหมื่นหนักขึ้นทุกวัน”

ประไพเอียงคอมยิ้ม

“ก็หนูลูกคุณพ่อนี่คะ”

“อ้าว” เจ้าคุณปัจจนิก ๆ เอ็ดตะโร “หมายความว่าแกเอานิสัยหมื่นทะเล่ตั้งยังงี้มาจากพ่ออย่างนี้”

ประไพหัวเราะ

“เปล่าค่ะ หนูหมายความว่า หนูรำเรียงสดชื่นเหมือนอย่างคุณพ่อ ซึ่งถึงแม้ว่าคุณพ่อจะแก่แต่ คุณพ่อของหนูก็ยังสดชื่นรำเรียงเหมือนคนหนุ่ม ๆ ไม่รู้จักทุกข์ร้อนอะไร”

คราวนี้เจ้าคุณปัจจนิก ๆ ยิ้มแก้มแทบแตก

“เออ – คี” แล้วท่านก็มองดู 3 สหาย “เมื่อไรพวกแกกับเมีย ๆ ของแกจะเซ็นสัญญาสงบศึกกันเสียทีวะ เห็นแกโกรธกันไม่พูดกันอาภัก์พลอยกลุ้มใจอี้อัจใจไปด้วย”

นิกรพูดอย่างเป็นทางการ

“พวกผมหัวใจเหล็ก ไม่ใช่ซี่ผึ้ง เกิดมาไม่เคยง้อใคร”

ประไพก่อนควับ

“ไม่ง้อก็อย่างง้อ”

นิกรก้มศีรษะคำนับแบบสเปนอีก

“เสียใจ ผมไม่ได้พูดกับคุณ”

“โธ่เอ๊ย ประเดี๋ยวแม่เอี้ยวขึ้นมามีผิวใหม่เสียจริง ๆ ก็ชี้คร้านจะร้องให้จี้มูกโป่งอี...หมั่นไส้”

พลพยักหน้ากับเพื่อนเกลอทั้ง 2 แล้วพากันเดินออกจากห้องโถง เจ้าหัวตามไปด้วย

พอร่าง 3 สหายลับตา เจ้าคุณปัจจนิก ๆ ก็หัวเราะ มองดูแม่งามทั้ง 4

“อย่าตกใจ ปล่อยมันตามเรื่องยาวนาน อาวุธความจริงแล้ว เมื่อตอนเที่ยงอาได้ยินเจ้าพลพูดโทรศัพท์กับเจ้าดิเรก พอจะประมวลความได้ว่า อ้าย 4 คนนี้มันจะแก๊งค์ยั่วพวกเจ้าให้หึงมัน เจ้าดิเรกเป็นผู้วิ่งค้นหาผู้หญิงให้ อาคิดว่าคงจะเป็นพวกนางพยาบาล”

4 นางยิ้มเป็นไปตาม ๆ กัน

“หนูก็คิดอย่างนี้เหมือนกันแหละค่ะ คุณอา” นันทาพูดกับเจ้าคุณปัจจนิก ๆ

“เข้าใจว่าวันนี้เขางพาสู้หญิงสาว ๆ มากินน้ำชา แก๊งค์ให้พวกหนูปวดหัวเล่น”

ประภาพุศเสริมจู้

“หนูไม่วิตกเลยคุณพ่อ คนที่จะรู้ใจ และเข้าใจดิเรกเหมือนอย่างหนูไม่มีอีกแล้ว อย่างไม่เสียดิเรกก็คงไม่รักใคร่อีก”

คุณหญิงวาดยกมือขึ้นตบศีรษะประภา

“แล้วเมื่อไร พวกเจ้าจะปรองดองกับผิว ๆ ของพวกเจ้าเสียที”

นวลลอบตอบแทนเพื่อน

“เราตกลงกันแล้วค่ะ ต้องให้เขาง้อเราก่อน”

เจ้าคุณประสิทธิ์ ๆ สันศีรษะ

“ไม่ได้ความ พวกแกมันล้วนแต่ยุ่งกันทั้งนั้น เรื่องมันไม่เป็นเรื่อง ก็พยายามทำให้มันเป็นเรื่องขึ้น ไม่รู้จะไปเอาเรื่องเอาราวมาจากไหน เดี่ยวโกรธกัน เดี่ยวดีกัน ทะเลาะกัน กัดกันนำราคาญแท้ ๆ”

คุณหญิงวาดหัวเราะคิก

“มีอย่างหรือคะ คนกัดกัน”

“ทำไมจะไม่มี เมื่อเร็ว ๆ นี้ย้ายไฟกั๊ดเจ้ากรเสียดแขนแทบขาด เป็นรอยเขียวอยู่หลายวัน”

ประไพหัวเราะนำเอ็นดู

“ก็หนูปิจนี่คะ คุณอา”

“อ้อ” เจ้าคุณปิจนึก ๆ อุทาน “บอกสัญญาดี”

“แหม... ไม่อยากเชียว คุณพ่อว่าหนูเป็นหมา”

เจ้าคุณปิจนึก ๆ อมยิ้ม เปลี่ยนสายตามาที่เจ้าคุณประสิทธิ์ ๆ

“ผมรู้ดีว่า เด็ก ๆ ของเรามันเล็กกันไม่ได้ แต่มันก็ต้องระหองระแหงกันไปอย่างนี้เรื่อย ๆ”

“นั่นนะซีครับ อ้ายเราก็พลอยราคาญไปด้วย ผู้ผมกับคุณหญิงไม่ได้มีความสุขดีเรื่องเมียนะถ้าเราอมลงหัวให้เขาหน่อย มันก็ไม่มีเรื่องทะเลาะเบาะแว้งอะไรกัน”

คุณหญิงเอื้อมมือหยิบหมาก และพลูจิบใส่ปากเคี้ยวจิบ ๆ แล้วลุกขึ้นยืนพูดเปรย ๆ

“ต้องไปคุเด็ก ๆ เสียหน่อย เครื่องรับรองแขกขาดตกบกพร่องอะไรบ้างก็ไม่รู้ ไม่ได้มีการเลี้ยงน้ำชาที่บ้านเรานานแล้ว ปล่อยแม่่อมคนเดียวมันก็ไม่ค่อยจะเป็นประสาอะไร”

นวลล่อว่า “เรียบร้อยแล้วคะคุณอา ประเดี๋ยวพวกหนูจะไปช่วยเขาเอง คุณอา นั่งพักผ่อนตามสบายเถอะคะ”

คุณหญิงวาดมองคุณวลล่ออย่างชื่นชม แล้วท่านก็นึกขึ้นได้ว่า เพื่อนบ้านของท่านคนหนึ่ง คุณพระอรรถกิจวิมลกำลังไม่สบายมาก คุณหญิงจึงพูดกับท่านเจ้าคุณประสิทธิ์ ๆ

“เจ้าคุณคะ อยู่ว่า ๆ ไปเยี่ยมพระอรรถกิจ ๆ กันหน่อยรี ๆ ไม่ได้ไปหลายวันแล้ว คุณนายเสเขาจะหาว่าเราใจดำ”

เจ้าคุณประสิทธิ์ ๆ ลืมตาโพลง

“เออ จริงสินะ คุณพระเป็นยังงัยบ้างก็ไม่รู้” แล้วท่านก็ยิ้มกับเจ้าคุณปิจนึก ๆ “ลื้อมีธุระอะไรหรือเปล่า”

“เปล่า”

“ถ้ายังงั้นก็ไปบ้านพระอรรถกิจ ๆ กันเถอะ เราเพื่อนบ้านกัน เขาป่วยไข้ไม่สบายก็ควรจะแสดงไมตรีจิตไปเยี่ยมเยียนเขาบ้าง”

“ไปซีครับ ตั้งใจจะไปตั้งแต่เย็นวานนี้แล้ว เผอิญท่านปริยากรมาหา เลยคุยกัน

จนคำ”

2 เจ้าคุณต่างลุกขึ้น ชวนคุณหญิงวาดออกไปทางหน้าตึก แม่งามทั้ง 4 ยิ้มให้กัน
“ว่าไง น้องไฟ” นันทาสักพักยกมือสะกิดของหล่อน “ตั้งต่างว่า พี่ของเราเขา
เกิดหันหลังให้เราจริง ๆ”

ประไพขมวดคิ้วย่น แล้วหัวเราะ

“ไฟก็อแทงใส่ทะลักเลย”

ประภาอดหัวเราะไม่ได้

“เกละแก่งเสมอ”

“แน่ะ แน่ะ พี่ภาชักกำแหงใหญ่ วันนี้พูดแก้กับไฟเชียวนะ ทำไมคะ พี่ภาไม่เชื่อ
หรือว่าไฟกล้าพอที่จะเอาหลาวทองเหลืองปักอกพี่ของไฟได้”

“อย่าโม้หน่อยเลย แม่คุณ เขาเหวี่ยงเข้าเบา ๆ จี๋ร้านจะกระเด็นไปทางไหนก็ไม่
รู้ ไปช่วยละม่อมจัดเครื่องน้ำชาเถอะพวกเรา ประเดี๋ยวเขาก็คงมากันหรอก”

4 นางต่างลุกขึ้นพากันเดินออกไปทางหลังตึก ทุกคนสดชื่นรื่นเริงไม่มีที่ท่าวิตก
เป็นทุกข์เลย

16.00 น.เศษ

ที่สนามหน้าตึกใหญ่ มีโต๊ะยาวตั้งอยู่เป็นระเบียบเรียบร้อย บุผ้าขาวประดับแจกัน
ดอกไม้สดงามตา สาวใช้ 2 คนแต่งกายสะอาดหมัดจดยืนจัดข้าวของอยู่ข้างโต๊ะ

ตะวันลับหลังคาตึกแล้ว ลมพัดโกรกเย็นสบาย นันทา, ประไพ, นวลลออและ
ประภานั่งสนทนากันอยู่ในห้องโถง 4 นางพร่าพรุ้งอยู่ในเสื่อกระโปรงชุดสีดำ เรือนผม และ
ไบหน้าถูกตกแต่งอย่างประณีตวิจิตร ทำให้แม่งามทั้ง 4 สวยขึ้นกว่าเก่า โดยเฉพาะนันทากับนวล
ลออราวกับสาวแรกรุ่ง หรือเปรียบเทียบเหมือนกับรถเก๋งที่ใหม่เอี่ยมจอดอยู่ในอุ้งของบริษัท

ขณะนี้ ท่านผู้ใหญ่ทั้ง 3 ได้พากันไปเยี่ยมเพื่อนบ้านของท่านคนหนึ่ง ซึ่งป่วยเป็น
มาเลเรีย แต่มีอาการไม่มากมายอะไรนัก

เสียงแตรไฟฟ้าของรถยนต์ 2 คันดังขึ้นที่นอกถนนใหญ่หน้าบ้าน ครั้นแล้วสตูด
เก๋งกับบู๊ตก็คลานตามกันเข้ามาในบ้าน “พัชรภรณ์” อย่างสง่าผ่าเผย

เจ้าแห้วนั่งคู่กับเสีหงวนตอนหน้าของสตูดเก๋ง พลกับนิกรนั่งอยู่ตอนหลัง ส่วน
รถบู๊ตอีกแบบใหม่ที่สุดในประเทศไทย มีดร.ดิเรกเป็นคนขับนั่งคู่กับสาวหน้าแฉล้มคนหนึ่ง และมี
ผู้หญิงสาวเอวบางร่างน้อยอีก 3 คนนั่งอยู่เบื้องหลัง

รถยนต์ทั้ง 2 ซึ่งมีราคารวมกันกว่าแสนบาท เล่นมาหยุดหน้าบ้านได้ตึกพอดี
ทุก ๆ คนพากันลงจากรถด้วยไบหน้ายิ้มแย้มแจ่มใส

ละครนอกเวทีเริ่มต้นเปิดฉากแสดง ณ บัดนี้ แต่คนดูรู้ว่าเป็นการแสดงละคร

สุภาพสตรี 4 สาวเป็นพยาบาลแห่งศิริราชพยาบาล ทุกคนเป็นลูกศิษย์ของดร.ดิเรก ได้รับการขอร้องจากดิเรกให้ช่วยแสดงละคร ในตอนแรก 4 พยาบาลสาวปฏิเสธ เกรงว่าตนจะพลอยเสียรางวัลอย่างน้อยก็ถูกค่าฟรี แต่เมื่อ 4 สหายรับรองให้ความปลอดภัย พยาบาลสาวทั้ง 4 นางก็รับช่วยเหลือ

คนหนึ่งรูปร่างสูงโปร่ง ผิวขาวผ่องใบหน้ารูปไข่เต็มไปด้วยเสน่ห์ และแวตานั้นคมกริบราวกับใบมีดโกนที่ยังไม่ได้ใช้ หล่อนชื่อวันทนีย์ เป็นธิดาของคุณพระอะไรคนหนึ่ง วันทนีย์ถูกสมมติตัวเป็นคนรักของพล พัทธราภรณ์

คนที่ 2 ขาวท้วมหน้าอกตันเหมือนไก่ตอน มองผาดก็เข้ามาองพิศก็สวย ริมฝีปากแดงแจ๋เหมือนตุ๊กไปรษณีย์ซึ่งเพิ่งทาสีใหม่ ๆ เล็บมือเล็บดินแดงหมด หล่อนเป็นลูกครึ่งชื่อรินดานัยน์ดาสีฟ้าใสแจ๋น่ารัก ช่างพูดและยิ้มตลอดเวลา รินดาถูกสมมติตัวเป็นคู่รักของนิกร

คนที่ 3 รูปร่างค่อนข้างอ้วน และสูงใหญ่ สวยพริ้งปราดเปรียวว่องไว ผิวเนื้อถึงจะดำก็จำคมมะลึกที่ก็ ถูกใจกิมหงวนยิ่งนัก หล่อนชื่อผ่องพันธ์ ซึ่งผ่องพันธ์นี้แหละทำให้อาเสี่ยซังจะเคลิบเคลิ้ม อยากให้ละครนอกเวทีเป็นจริงเป็นจังขึ้น หล่อนถูกสมมติตัวเป็นคนรักของอาเสี่ย

คนที่ 4 เอบางร่างน้อย หน้าอกแฟบ ร่างเล็กกว่าเพื่อนสาวแวนดาสายตาสันทำทางดี มีความน่าเอ็นดูกว่าสวย ดูเหมือนอายุน้อยกว่าเพื่อน หล่อนชื่อนิกาสื่อคล้าย ๆ กับเมียรักของดิเรก และถูกสมมติตัวเป็นคนรักของนายแพทย์หนุ่ม

คู่ของใครคนนั้นก็เข้าควงคู่ กิมหงวนยิ้มให้คนรักสมมติของเขาแล้วพูดแผ่วเบา “กรุณาช่วยให้ตลอดหน้าเย็นนะครับ คุณผ่องพันธ์ ผมจะไม่ลืมพระคุณของคุณเลย”

นิกรพูดกับคนรักของเขาบ้าง

“ผมต้องการเอาชนะเมียผมเท่านั้น ง่า – เซียนั่งโต๊ะเถอะครับคุณรินดา”

แม่สาวลูกครึ่งยิ้มหวานจ้อย

“ดิฉันซังใจไม่ดีเสียแล้ว”

นิกรหัวเราะ

“ผมรับรองครับ เมียผมเป็นผู้ดีพอที่จะไม่แสดงกริยาทรามกับคุณ”

“มิได้ค่ะ” รินดาพูดยิ้ม ๆ “ดิฉันหมายถึงภรรยาภักย์ที่พวกคุณจะได้รับ หลังจากที่พวกเรากลับไปแล้ว”

กิมหงวนแก้มงุดขึ้นดัง ๆ

“ใครจะมาทำอะไรผม เดี่ยวนี้ผมเป็นพ่อม่าย และพ่อม่ายทรงเครื่องเสียด้วย ผมไม่แคร์ ผมไม่กลัวใครทั้งนั้น” พูดจบก็สะอึกโหยง มองไปบนเฉลียงหน้าตึก ใจหายวาบเมื่อเห็นแม่งามทั้ง 4 ปรากฏตัวขึ้น

“โอ้ – ยายนั่น” เสียงวันทนีย์ตะโกนลั่น “นั่นทาหรือนี่”

นั่นทาสีมาโพลง ใบหน้าแดงก่ำเพราะความปิติยินดี วันทนี่เป็นเพื่อนรักเพื่อน
เกลอร่วมโรงเรียนเดียวกับหล่อน แต่ไม่ได้พบกันมานานนมแล้ว

“วันทนี่ โอ- ยายต้อย.....”

ทั้ง 2 โผเข้ากอดกันแน่น เวลา 8 ปีที่ไม่ได้พบกัน ไม่ได้ทำให้มิตรภาพ และความ
สนิทสนมระหว่างหญิงทั้ง 2 คลายจากกันเลย เมื่ออยู่โรงเรียนราชินีรักใคร่กันอย่างไร เคี้ยวนี้ก็
เช่นกัน

“ดีใจจนพุดไม่ถูกแล้วละนั่น ฉันบอกแล้วว่าโลกมันกลม ไม่ตายเราต้องได้พบ
กันอีก”

นั่นท่ายกมือบีบแก้มเพื่อนเก่าของหล่อน

“ฉันตื่นตื่นไปหมด ต้อย ทั้งตื่นตื่น และดีใจ ตั้งแต่เธอไปเรียนวิชาพยาบาลที่
อังกฤษ เราไม่ได้พบปะกันอีกเลย ยังจำได้ว่าเราอดกันที่ทำเรือ และร้องไห้อาลัยรักกัน”

วันทนี่ยิ้มเป็น

“ถูกละ และฉันก็ใจดำขาดการติดต่อกับเธอ อยู่อังกฤษ 5 ปี กลับมาเมืองไทยก็ไป
อยู่เชียงใหม่กับคุณพ่อเป็นพ่อบ้านพยาบาลที่โรงพยาบาลแม่ค่อมิก เมื่อลงมากรุงเทพ ฯ ได้
3 – 4 เดือนที่แล้ว เข้ารับราชการที่ศิริราช ตำแหน่งผู้ปกครองนักเรียนพยาบาล นั่นทาสบายดี
หรือจ๊ะ”

นั่นทาบิบบมือวันทนี่แน่น แววตาแจ่มใส

“จ๊ะ สบายดี ฉันแต่งงานหลายปีแล้ว มีลูกแล้ว”

“ฉันทราบแล้วนั่น เพื่อนเก่าของเราคนโน้นคนนี่เล่าให้ฉันฟัง ไหนล่ะ ลูกเธอ”

“แกอยู่โรงเรียนอนุบาลจ๊ะ เป็นนักเรียนประจำ”

“แหม – เสียดายจริง ไม่ได้เห็นหลาน นั้นของฉันไม่ได้เปลี่ยนแปลงเลย แต่ก่อน
สวยอย่างไรเคี้ยวนี้ก็อย่างนั้น แล้วยังก็คุณของเธอละ”

“อ้อ ผัวฉันนะเธอ เลิกกันแล้วจ๊ะ เขาชื่อพล พัทธกรณ์ นั้นยังงั้นจ๊ะ เป็นลูก
ของคุณอาฉัน ฉันหย่ากับเขาแล้ว”

วันทนี่หันมาทาง 4 สหายซึ่งยืนอ้าปากหวอไปตาม ๆ กัน รินดา ผ่องพันธ์ และ
นิภาลัยยี่ตะลึง นึกไม่ถึงว่านั่นทาจจะเป็นเพื่อนเก่าของวันทนี่ เจ้าแก้วทำตาปริบ ๆ ยิ้มแห้ง ๆ
ประไพประกายกับนวลล่อทำหน้าตื่นตลอดเวลา

แล้ววันทนี่ก็หัวเราะคิก

“ว่า-“ กิมหงวนตรง “รู้จักกันก็ไม่ยกบอก เลิกไว้มิเล่นละ ยังงี้ก็อายตาย
หน้านี่”

“อะไรคะ อาเสี่ย” นั่นทาทามยิ้ม ๆ

กิมหงวนค้อนควับ

“อะไรเล่า พิธีแต่งงานนี่สิ...ไม่ได้ความ”

เสียงหัวเราะของพวกผู้หญิงดังลั่นบ้าน นันทาแนะนำให้วันทนีสู้จ๊กกับเพื่อน และน้องสะใภ้ของหล่อน ซึ่งวันทนีสู้ได้แนะนำให้ 4 นางสู้จ๊กกับเพื่อนพยาบาลของหล่อนบ้าง ต่างฝ่ายต่างโอภาปราศรัยกันเป็นอย่างดี

“อาจารย์ดิเรก แกขอร้องให้พวกเรามารับประทานน้ำชาที่นี่ล่ะ” รินดาพูดกับ 4 นางอย่างสนิทสนม “แกบอกว่า.....”

“อย่าพูด” ดิเรกเอ็ดตะโร “เท่านี้ฝรั่งก็อายแย่แล้ว อย่าพูดนำรินดา ฮี-เป็นขายหน้ามาก ๆ”

นิกรพูดกับดิเรก

“ปล่อยเธอตามเรื่องเถอะหมอ เราทำเป็นคนหน้าด้านก็แล้วกัน” แล้วนิกรก็ยิ้มให้พี่สาว “ไม่มีอะไรหรอกพี่นั้น พวกเราได้ขอร้องให้คุณผ่องพันธ์, คุณวันทนีส, คุณรินดา และคุณนิภา สวมดัดตัวเป็นคู่รักเรา”

“เฮ้ย” กิมหงวนดู “อย่าเล่าสิ ขายนหน้า”

นิกรยิ้มเป็น

“ไม่ต้องขาย หัดหน้าด้านอย่างกันดีกว่า”

เสี่ยหงวนกลืนน้ำลายเอือก

“ไม่เอาโว้ย กันไปละ” พูดจบกิมหงวนก็พรวดพราดเดินขึ้นไปบนตึก พล, นิกร, กับคร.ดิเรก และเจ้าแห้วตามไปด้วย

พวกผู้หญิงหัวเราะขื่นพร้อม ๆ กัน

“เราต่างคนต่างงอนเข้าหากันล่ะ” ประภาพูดเสียงกระซิบ “ต่างฝ่ายต่างไว้เหลี่ยม ไม่ยอมง้อกันก่อน”

วันทนีสหัวเราะชอบกล

“พวกคุณหย่ากับแกจริง ๆ หรือคะ”

“เปล่าล่ะ” นवलลออกพูด “แกล้งฟ้องหย่าเล่นโก้ ๆ ยังงั้นเอง ผู้พิพากษาที่บ้าอย่างร้ายกาจ ตัดสินให้เราหย่ากับเขา เขยมนั่งที่โต๊ะน้ำชาเถอะคะ ขอให้คุณทั้ง 4 นึกว่าพวกเราเป็นเพื่อนที่สนิทของคุณเถอะนะคะ ดิฉัน 4 คนนี้รักกันมาก เมื่อคุณนั้นเป็นเพื่อนของคุณวันทนีส ก็เท่ากับว่าเราเป็นเพื่อนของคุณวันทนีส และเพื่อนของพวกคุณด้วย”

ผ่องพันธ์ยิ้มสดชื่น

“เป็นเกียรติยศอย่างยิ่งเชียวล่ะ ดีใจจริง ๆ ที่ได้รู้จักกับพวกคุณ เราเคยได้ยินวันทนีสพูดถึงคุณนั้นอยู่เสมอ แต่ดูเหมือนบ้านคุณแต่ก่อนอยู่ถนนเพชรบุรีไม่ใช่หรือคะ”

นันทาพยักหน้า

“คะ นี่บ้านคุณอาศัยนั่นเอง ดิฉันแต่งงานแล้วก็เลยอยู่ที่นี้”

วันที่พูดเสริมขึ้น

“คุณพ่อเธอท่านคงจำฉันไม่ได้ ท่านสบายดีหรือนั้น”

“ก็ยังไม่แน่ละค่ะ เจ็บออก ๆ แอด ๆ ตามธรรมดาคนแก่ ฉันคิดว่าท่านอาจจะจำเธอไม่ได้ ดูเหมือนเธอเคยเห็นท่าน 2 – 3 ครั้งเท่านั้น”

“จะ ฉันเคยไปที่บ้านเธอคนเดียว แต่ตอนที่ฉันเป็นนักเรียนเคยพบท่านหลายหน ขณะที่ท่านเฝ้ารถยนต์ไปรับเธอตอนบ่ายวันเสาร์ ไปคุยกันที่โต๊ะเธอสักพัก ตอนนี้อยู่อาศัยกับฉันคงจะไปมาหาสู่มีการติดต่อกันเหมือนแต่ก่อน”

วันที่หัวเราะ

“รู้ที่อยู่ฉันยังงี้แล้วฉันจะมาหาให้บ่อยทีเดียว”

แล้วทุกคนก็พากันไปนั่งที่โต๊ะ

“พี่ภาวิตก และคิดมากไปเอง เป็นตายอย่างไรพี่เราก็ไม่ทิ้งเรา เชื่อน้องเถอะค่ะ เจ๊”

“อู๊ย เชี่ยวแล้ว มาเรียกฉันว่าเจ๊ เด็กผี พูดให้มันเป็นการเถอะน่า อ้ายเรายังกลุ่มใจแทบจะเป็นบ้าอยู่แล้ว ใครมีความคิดอะไรที่แบบคาย ลองพูดมาบ้างซีคะ”

4 นางนั่งเงียบไปสักครู่ ประไพก็กล่าวขึ้น

“ถ้าพวกเราทำได้ตามความคิดของดิฉัน รับรองอย่างเด็ดขาดว่า พี่ต้องง้อเราก่อน”

3 นางลืมนดาโพลง

“ทำยังไงคะ” นवलลอถาม

ประไพยิ้มอาย ๆ

“ทำเป็นบ้าอาละวาดค่ะ ทูบข้าวของให้แตกหักถึกเสื่อชั้นนอกชั้นในทิ้ง”

“ตาย” นันทาทูทาดัง ๆ “ไม่เอาละ เชี่ยวใหญ่แล้ว อยู่ดี ๆ มาสอนให้จ้ะ อายผีสงเทวดา”

ประไพว่า “ถ้ามีว้ายพินันท์ไม่มีหวังจะคืนดีกับคุณพล อายทำไมคะเราหัวเหี้ยกันหน้าร้อนไปนอนถอดเสื้อทุกคืน”

“อ๊” ประภาร้องลั่น “เด็กบ้า เกลียดจัง เดียวก็จะส่งไปอยู่โรงระบำจ้ะเสียหรรอก มีอย่างรี ยูให้เล่นไม่ตายกับหัว ขายหน้าเขา แกล้งทำเป็นบ้าทุบข้าวของแล้วถึกเสื่อให้ขาด”

นवलลอรว่า “หาอุบายอย่างอื่นเถอะค่ะ”

นันทาเม้มปากแน่น

“ดิฉันคิดว่า เรายังงี้ดีกว่า เรา 4 คนแต่งตัวขี้เขาสักพัก ผัดหน้า ทาแก้ม ทาปากเขียนคิ้ว แต่งกายให้สวย ๆ ใส่ผ้าหอม เช้ทผมให้เรียบร้อย พี่เราเห็นเข้าก็คงจะใจอ่อนนึกเสนาหา

เรา ตามปกติเราอยู่บ้าน เราปล่อยตัวเหมือนยายเพิ่ง ถ้าแต่งตัวกันสักพักสำเร็จแน่ ผู้ชายทุกคน จะต้องสนใจ ถ้าเมียของคนแต่งตัวสวย ๆ รับหน้าเขา มันเป็นเสน่ห์ชิ้นหนึ่งที่ผูกมัดหัวใจชาย”

ประกายยิ้มออกมาได้

“ความคิดของคุณนั่นเข้าทีค่ะ คงสำเร็จแน่ ๆ เอานะคะเริ่มตั้งแต่เข็นนี่เป็นต้นไป”
ประไพว่า “ไฟจะแต่งไป ๆ สวมเสื้อยกทรงตัวเดียว ให้มันชะเวิบชะวับ กรเห็น
เข้าญาติดีเลย”

นันทายกฝ่ามือตีขาประไพดังเพียะ

“อะไรก็ไม่รู้ หมั่นใหญ่แล้ว”

ประไพหัวเราะ

“เป็นอะไรไปคะ ไฟไม่อายหรือคะ ตัวของไฟแท้ ๆ ยั่วให้อยู่หมัดเลย ผู้ชายนะ
น้ำ ไม่ยากเย็นอะไรเลยพื่อนั้น แต่งตัวสวย ๆ ไว้ แล้วก็อู้อะแง่ง ๆ จี๊คร้านจะหลงโง่หัวไม่ขึ้น
ปล่อยตัวเป็นปลาร้าค้างสกอย่างพวกเราตัวเขาก็เบือ ไฟรู้จักความต้องการของผู้ชายดี เขาต้องการ
ให้เมียของเขาสวยสดชื่นเสมอ พื่อนั้นคอยคุณะคะ เข็นนี้กรจะต้องง้อไฟอย่างแน่นอน”

นันทาทะพริบตาที่เร็ว

“หมายความว่า ไฟจะจำอะ....”

“อู๊ย ไม่ถึงกับยังงั้นหรือคะ ไฟพูดเล่น”

เสียงหัวเราะของ 4 นางดังขึ้นพร้อม ๆ กัน ต่อจากนั้นก็ปรึกษากันแล้วลุก
ขึ้นแยกย้ายกลับไปห้องของตน เพื่ออาบน้ำ และแต่งตัวสวย ๆ ไว้ยั่วตัว

เสียงนาฬิกาปารีสเรือนใหญ่ตีกังวาน 5 ครั้งเป็นเวลา 17.00 น.ตรง แมงมยอด
ดวงใจของ 4 สหายต่างลงมานั่งสนทนากันเงียบ ๆ อยู่ในห้องโถงชั้นล่าง ทุกคนตบแต่งใบหน้า
และเรือนผมสวยกว่าทุกวัน พวงแก้มทารุขแดงระเรื่อ ปากทาลิปสติกอย่างประณีตสีสดสะดุดตา
คิ้วโก่งเป็นเส้นเล็ก ๆ ด้วยดินสอ ช่างตัดผมอัจฉราถูกโทรศัพท์ตามตัวมาทำผมโดยด่วน แม่เสื้อทั้ง
4 แลลัมแซมซ้อยผิดตาถึงกับคนใช้ชายหญิงตื่นตะลึงไปตามกัน

เสียงรถยนต์คันหนึ่งแล่นเข้ามาในบ้าน และพอได้ยินแตรไฟฟ้าของมัน 4 นางก็รู้
ทันทีว่าตัวของหล่อนกลับมาบ้านแล้ว

ประกายเริ่มคิดเปียโนเบา ๆ ทำทางสวยเก๋ราวกับเทพธิดา ประไพทำเป็นนั่งอ่าน
หนังสือพิมพ์เฟลนิจิตต์ นันทาประดิษฐ์ดอกพุทธรักษาเป็นรูปกระต่าย และนวนลลออปักผ้าปูโต๊ะผืน
ใหม่ บรรยากาศในห้องโถงสดชื่น กลิ่นน้ำหอมไวต์ แพ็ชชัวร์ หอมตลบอบอวล

เสียงรถหยุดหน้าตัวตึก และมีเสียง 4 สหายพูดคุยกันถึงเรื่องความสนุกสนานของ
“แฮปปี้ฮอลล์” สวรรค์ยามราตรี ซึ่งพล นิกร กิมหงวน และดร.ดิเรกพากันไปเที่ยวแทบทุกคืน

แล้ว 4 สหายของเราก็เดินจับ ๆ ขึ้นบันไดตรงเข้ามาในห้องโถง แต่งกายเหมือนกันทั้ง 4 คน เสื้อเชิ้ตแขนยาว และกางเกงผ้าอเมริกันทั้งชุด มีกระเป๋าเอกสารอยู่ในมือ แต่ของดิเรกเป็นกระเป๋าเครื่องเวชภัณฑ์

วันนี้ พลเล็กทำงานราว 15.30 น. เขาออกจากห้าง “พัชรภรณ์” บึ่งสตูดิโอไปรับกิมหงวนที่ห้าง “ศิริลย์พาณิชย์” แล้วไปรับนิกรที่สำนักงานผลประโยชน์ของพระยาวิจิตรบรรณาการ ต่อจากนั้นก็ไปรับนายณรงค์ฤทธิ์ที่ดิเรกคลินิก อาคารราชดำเนินแล้วก็พากันมาบ้าน

พอเข้ามาในห้องโถง 4 สหายก็ยืนตะลึง จ้องตาเขม็งมองคูเมียว ๆ ของเขา ประไพกำลังร้องเพลงเจ็ยแจ้ว คลอเสียงเปียโนซึ่งพี่สาวของหล่อนเป็นผู้ดีด

“จะเด็ดบัวไม่ไว้ใย

จะหักอาลัยไม่ไว้เยื่อ

รักยังฝังจิตต์ไม่คิดเบือนเบื้อ

รักลั่น รักเหลือ

มีเยื่อมีใย ฝงใจไม่ลืม

ควาเคลื่อนเคื่อนคล้อย

ไซ้รักเรลาอยคล้อยเคลื่อนเมื่อไร

สายลมพัดขึ้นระรินหัวใจ

ทำให้โหยให้

นึกรวนทวนหลังยังจำ

ไม่น่าจะลืมเลย

รักเราเคยชื่นฉ่ำ

รักร้างแรมรา พาให้ระกำ

ทุกเช้า ทุกค่ำ

จะร่ำแต่น้ำตานอง.....”

จบเพลง แม่จอมมารยาก็ฟุบหน้าลงบนท่อนแขนทำเป็นร้องไห้กระซิก 4 สหายซึ่งปล่อยใจไปตามเพลงเพิ่งตื่นจากภวังค์เดี๋ยวนี้

นิกรใจหายวาบ หน้าซีดเผือด ทำปากเบะ น้ำตาคลอ สงสารเมียใจจะขาดอยู่รอน ๆ แล้ว เข้าใจว่าประไพบรรยายความรู้สึกในหัวใจหล่อนด้วยเพลง

“โถ – แม่คุณ.....” เขาครางเบา ๆ ขยับจะวิ่งเข้าไปหาหล่อน

กิมหงวนจู้ปาก คว่าแขนไว้ กระซิบเตือนเบา ๆ

“มารยาสาโดย แกจะตกหลุมพรางที่เขาตั้งไว้ คุณไปจะหลอกให้แก่ไปจ้อเขา ทำให้แข็งไว้”

นิกรพูดเสียงสะอื้น

“แข็งไม่ไหวแล้วโว้ย อ่อนเป็นจี๋ตั้งแต่ โธ่ – โธ่.....”

ดร.ดิเรกตบหน้านิกรเบา ๆ แล้วพูดเสียงกระซิบเช่นเดียวกับเสี่ยหงวน

“ภาษาอินเดียกล่าวไว้ว่าง่า...ดูกันตะนะกินหนา ไอ้ระกากุนมะเมียมะแม

มะหาคะมะ คั่นทีสตรียามา.....”

นิกรหัวเราะทั้งน้ำตา

“พูดไทยเถอะวะ”

นายแพทย์หนุ่มมอฮัม

“ภายิตของอินเดียบทหนึ่งกล่าวไว้ว่า พระราชา 1 อสรพิษ 1 ผู้หญิง 1 ความไม่มี

สตางค์ 1”

พลเสริมขึ้นเบา ๆ

“น้ำตาผู้หญิง คือความปราชัยของผู้ชาย”

นิกรนั่งคิด

“อ้อ จริงโว้ย ไม่ได้ ต้องเข้มแข็งทั้ง ๆ ที่มันไม่เข้มแข็ง” พูดจบนายจอมทะเล้นก็

ร้องยี้เกเสียงแจ้ว

“กระดิ่งทองใจเพชร

จะทรมาณเมียให้เข็ดไม่จ้อดี

แต่ – แต่ เรากี่สงสาร

เมื่อแลเห็นเขาวมาลัยนั่งโสกี

ต้องเข้มแข็งเค็ดขาดกันเสียที่.....”

แล้ว 4 สหายก็พากันเดินผ่านห้องโถงขึ้นบันไดของตน ทุกคนมองเมียของตน
อย่างแปลกใจ ตั้งแต่อยู่ร่วมกันมาไม่เคยสวยเหมือนวันนี้ จิตใจของ 4 สหายชักจะหวั่นไหว

เหมือน โยคีผู้บำเพ็ญพรตได้รับการช่วยวนจากนางงามผู้ไปทำลายตบะ

พอขึ้นมาพ้นบันได ก็มหงวนก็ถอนหายใจเฮือกใหญ่

“อ้อ ชอบกลโว้ย”

“ทำไมล่ะ” พลถาม

“ใจกันมันเต้น แน่บ – แน่บยังงชอบกล นวลลออกของกันนี่ให้ดิ้นตายเถอะวะ
นางสาวไทยรวมกันทุกพ.ศ.ยังแพ้หลดล้วย ปากนิต จมูกหน้อย กระจุ่มกระจิมน่ารักเหลือเกิน”

ดร.ดิเรกหัวเราะ

“ประภาของกันวันนี้ก็สวยผิดปกติ มองดูคล้าย ๆ กับแม่เทพธิดาวิณัส ว้า – ฝรั่งเศส
ชักจะแย่แล้วเห็นจะต้องยอมแพ้ตามเงื่อนไขแห่งปอร์ทสตาม คือยอมง้อหล่อน”

พลชักจะเห็นด้วย

“เอาละ ง้อก็ง้อ อยากจูบนั้นทาเต็มทนแล้วกลับมาจากทำงานเหนื่อย ๆ ยังง้อหอม
เลีย 2 ฟอดหายเหนื่อยเลย”

เสียงใครคนหนึ่ง หัวเราะขึ้นดัง ๆ 4 สหายสะอึกโหยง

“เอ๊ะ” อาเสี่ยอุทาน “หมาที่ไหนมันหัวเราะหว่า”

หมาถือไม้กวาดออกหน้าเดินยิ้มเข้ามา

“รับประทาน จะยอมสงบศึกกับคุณผู้หญิงหรือครับ”

นิกรค้อนควับ

“ไม่ต้องเสือก หน้าทีของแกมีทำไป กวาดพื้นเกลี้ยงหลังตึกเสียให้เรียบร้อย”

เจ้าแห้วยิ้มอย่างใจเย็น

“รับประทาน ผมตั้งใจจะเรียนอะไรให้ทราบทีเดียว รับประทานอยากคุยผม ผม
เลยไม่บอก”

4 สหายลืมตาโพลง

“อะไรวะแห้ว” พลถามยิ้ม ๆ “เข้าไปไม่ได้คุแคะ จะบอกให้ มีเรื่องอะไรเกิด
ขึ้นหรือ”

“รับประทานมีครับ เมื่อกลางวันนี้.....” แล้วเจ้าแห้วก็ถือไม้กวาดเดินไป

กิมหงวนกระโดดเข้าคว้าแขนเจ้าแห้วไว้ เขาเข้าใจเอาเองว่า เมื่อกลางวันคงมี
เพื่อนผู้ชายของเมียเข้ามาที่บ้าน “พัชรภรณ์” แม่งามทั้ง 4 จึงแต่งหน้าแต่งผมจนสวยพิศปกติ

“แกกำลังจะบอกพวกเราว่า มีใครมาที่นี่ใช่ไหม”

เจ้าแห้วหัวเราะ

“ครับ รับประทานเป็นนายทหารฝรั่งเสียด้วย”

“ฮ่า” 4 สหายร้องลั่นบ้าน

“มายก๊อด” นายแพทย์หนุ่มคราง “โอย – ฝรั่งจริง ๆ หรือแห้ว”

“ครับ ฝรั่งจริง ๆ รับประทานเป็นนายทหารอังกฤษมี 3 ดาว”

กิมหงวนทำท่าเหมือนกับจะเป็นลม ยกมือจับหน้าอกตัวเอง

“โอย เมียเรา...เอารถจี๊ปมาหรือเปล่าวะ”

“เอามาครับ คันเบือเริ่มเชียว รับประทานคุณประภาเป็นคนต้อนรับเขา”

ดร.ดิเรกล้วงกระเป๋ากางเกงหยิบปืนพกออกมา

“ตายดีกว่าวะเรา มายก๊อด ปันปี๊คราวนี้เอง”

“เอ๊ะ” เจ้าแห้วร้องลั่น “อะไรกันครับคุณหมอ รับประทานอย่าเพิ่งยิงครับ

อ๊วย เสียวไล้”

ดิเรกแค้นหัวเราะ

“นั่นจะอยู่ไปทำไมในเมื่อเมียฉันทบฝรั่งมั่งค่า”

เจ้าแห้วถอนหายใจเฮือกใหญ่

“แล้วกัน รับประทานฟิงยังไม่ได้ศัพท์ จับเอามาตัดหูเสียแล้ว รับประทานคุณหมอฟิงผมก่อนซีครับ นายทหารฝรั่งเขามาหาคุณหมอ ไม่ได้มาหาคุณผู้หญิง”

4 สหายถอนหายใจพร้อมกัน โลงใจราวกับขกฏเขาออกจากอก ดร.ดิเรกกระโจนเตะเจ้าแห้วดังพลັก

“นี่แน่ะ ทำให้เสียขวัญ พูดยอะไรไม่ให้หมดเปลือก โอ๊ย – เกือบยิงตัวตายแล้ว ไหมล่ะ เร็วบอกข้า นายทหารฝรั่งเขามาหาข้าทำไม แกรู้ไหม”

“รับประทาน ผมได้อินคุณภาพเล่าให้คุณผู้หญิงฟังว่า นายทหารฝรั่งคนนั้น รับประทานเป็นเพื่อนของคุณหมอครับ ตั้งแต่คุณหมอยู่ประเทศอังกฤษ เขาชื่อกัปตัน – ง่า – กัปตันยืมหมี่ครับ”

ดิเรกสะดุ้งแล้วหัวเราะ

“ยืมหมี่ไว้ยี่ ไม่ใช่ยืมหมี่ โธ่ อ้ายงั่ง” พูดจบนายแพทย์หนุ่มก็ถอนหายใจอีกครั้งหนึ่ง มองดูเพื่อนเกลอทั้ง 3 “สิ้นเคราะห์ไปที นึกว่าเมียเราเห็นกงจักรเป็นดอกบัวไปเสียแล้ว ที่แท้ก็ยืมหมี่เพื่อนเก่า ฮะ ฮะ ยืมหมี่เคยร่วมมหาวิทยาลัยออกซ์ฟอร์ดรุ่นเดียวกัน เขาเป็นคนดีมาก มาอยู่เมืองไทยปีกว่าแล้ว เคยไปหากันที่ดิเรกคลินิกบ่อย ๆ”

นิกรกล่าวถามเจ้าแห้ว

“แล้วตอนขากลับ เจานั่งรถจี๊ปออกไปคนเดียวหรือ”

เจ้าแห้วอมยิ้ม

“ออกไป 2 คนครับ”

กิมหงวนนัยน์ตาเหลือก

“ไปกับใคร”

“รับประทานไปกับผมครับ” เจ้าแห้วพูดหน้าตาเฉย

พลแยกเขี้ยว ขยับเท้าจะเตะเจ้าแห้วเพราะความหมั่นไส้ แต่เจ้าแห้วไหวทัน รีบถอยออกไปให้พ้นระยะเท้า

“แล้วแกไปไหนกับเขา”

“แะแะ ไม่ได้ไปไหนหรอกครับ ไปนอกถนนใหญ่”

ดิเรกสั่นศีรษะ

“เสือกออกไปทำไม”

“รับประทานอยากนั่งรถจี๊ปครับ เห็นพวกผู้หญิงเขานั่งกัน ก็ลองรับประทานนั่งดูบ้าง เข้าทีดีเหมือนกัน”

4 สหายอดหัวเราะไม่ได้ ต่างแยกย้ายไปห้องของตน

ในเวลาเดียวกันนี้เอง นันทา, นวลลออ, ประไพ และประกายคางนั่งอยู่ที่ห้อง โถงชั้นล่าง 4 นางเตรียมแผนการที่จะทำให้ตัวเป็นฝ่ายยอมงอนขอกินดีกับหล่อน

“แน่จริง” นันทาพูดเปรย ๆ “เห็นไหมล่ะ เขาไม่สนใจกับเราเลย เราจะทำอย่างไรกันต่อไปดี”

ความเจ็บเกิดขึ้นชั่วขณะ ประไพก็ผลุนผลันลุกขึ้นยืน

“ใครจะคิดอ่านกันยังงี้ก็เชิญเถอะค่ะ ไพจะทำตามความคิดของไพ ภาระต้องงอนขอกไพในชั่วโหมงนี่”

นวลลออคว้าแขนเพื่อนสาวของหล่อนไว้

“บอกดิฉันบ้างซีคะ คุณมีไอดีอะไร”

ประไพยิ้มอาย ๆ

“ดิฉันจะยั่วเขาค่ะ”

“ก็นั่นนะซี ยั่วอย่างไร”

“อ้อ คุณนวลก็ทำราวกับเป็นสาวเป็นแล้ว ไม่ทราบจริง ๆ หรือคะว่าการยั่ววนตัวนะเขาทำกันยังงี้”

แม่เสื้อต้นศิริยะ

“ไม่ทราบจริง ๆ ค่ะ”

ประไพหัวเราะพลางพูดพลาง

“ยังงั้นดิฉันจะบอกให้ ง่า....เราต้องจำบ๊ะค่ะ จำบ๊ะให้เขาเห็นเข้า ออกันขวัญแขวนเป็นกุนเชียงตามร้านไปเลย ดิฉันต้องใช้วิธีคลีไอพัตราขั้วมาร์คอันโตนี่”

นันทายิ้มแห้ง ๆ

“สอนพี่บ้างสิ”

“อ้อ ของพรรณนี่มันสอนกันไม่ได้หรอกค่ะพี่นั้น เราต้องเรียนรู้เอาเอง ง่า....ต่างคนต่างช่วยตัวเองเถอะค่ะ ไพอยากดีกับตัวเต็มทนแล้ว คินนี้จะได้ชวนเขาไปดูหนังรอบ 21.00 น. ไพขึ้นไปก่อนนะค่ะ”

“เดี๋ยวก่อน” ประกายหยุดยั้งน้องสาว “ไพจะ อย่างไรอย่างงั้น ๆ นะน้องไพ เสียเหลี่ยม”

ประไพโบกมือ

“เมินเสียเถอะค่ะ เรื่องจะให้ตัวเห็นว่าเราขอกไพไม่ทำหรอก แต่ไพจะใช้วิธีที่แยบยลกว่านี้”

ครั้นแล้ว เมียรักของนายการุณวงศ์ก็ลุกขึ้นเดินขึ้นบันไดชั้นบน โดยไม่สู้จะรีบร้อนเท่าไรนัก

ภายในห้องส่วนตัวของนิกร

นายจอมทะเล้นกำลังยืนอยู่หน้ากระจก แลบลิ้นแหกหูแหกตาหลอกระจกลิ้น
ทำปากเปี้ยว ชักลิ้นแสบะขี้ม บางทีก็ทำมุกบาน หรือม่ายก็เอามือแหกปาก ทำหน้าให้เหมือนผี
ประไพเดินเข้ามาในห้อง หลอนทำเป็นไม่เห็นหรือไม่สนใจกับนิกร ประไพถอด
เสื้อชั้นนอกแพรสีดำออกโยนไปบนเตียง หลอนคงสวมเสื้อชั้นในยกทรงเพียงตัวเดียวแลเห็นท่อน
บนของทรงอกแลสล้างขาวผ่อง

นิกรกลืนน้ำลายดังเอือก ยืนจ้องตาเขม็งมองดูหลอน ประไพเดินเข้ามายืนหน้า
กระจกข้าง ๆ เขาแกล้งหยิบหวีห่างขึ้นตบแต่งเรือนผมให้เรียบร้อย นายการุณวงศ์ผิวปากเบา ๆ แต่
ไม่เป็นเพลง กลืนน้ำหอมที่เรือนผมของเมีย ทำให้เขาสดชื่นเป็นสุขใจมาก

ในที่สุด นิกรก็ตัวร่างอันแน่นน้อยไว้ในวงแขน

“ไฟจ้า ดิกันเถอะ ทนไม่ไหวแล้ว พี่เหงาเหลือเกิน”

“ว้าย ว้าย” ประไพร้องลั่น

นิกรใจหายวาบ กลัวจะถูกตบหน้า รีบคลายมือออก ยืนตีหน้าปู้เถียน ๆ

“แะแะ แะ ขอโทษนะจ๊ะ พี่ลืมตัวไปชั่วขณะ สวมเสื้อชั้นนอกเสียเถอะจ๊ะไฟ
มันจ้าบ๊ะเหลือเกิน พี่ไปละ ขอโทษ ๆ ขึ้นอยู่ประเดี้ยวปล้ำจวบไฟอีก”

นิกรรีบผลุนผลันเดินออกไปจากห้องทันที ประไพนึกเดือดดาลตัวเองอย่างยิ่ง ยก
ฝ่ามือข้างขวาตบหน้าตัวเองเต็มแรง

“นี่แะนะ เสือร้องว้ายจนเขาคอกใจหนีไปเลย ว้าย โมโห เขาจะจูบเราอยู่แล้วเชียว
เฮ้อ – ทำไงดี อยากง้อก็อยาก แต่กลัวเสียเหลี่ยมก็กลัว”

“ตู้วู้”

“ว้าย ๆ ๆ ตายแล้ว” ประไพร้องเสียงหลง

“ปู้โธ่ จะร้องทำไมนะ” นิกรดู “มานี่ มาจูบกัน”

ประไพทำปากจู๋เอียงคอ

“ไม่เอา ตัวโกรธกะเขาแล้ว”

“อูวะ คือจริงว้าย เด็กคนนี้ บอกให้มานี่”

ประไพพูดเสียงเครือ

“ก็ตัวจะจูบเขานี่นา”

นิกรตวาดแว๊ด

“ใครบอกเล่า”

“แล้ว – แล้ว ตัวเรียกเขาเข้าไปทำไมล่ะ”

นิกรจู้ยปาก

“เดี้ยวตายทั้งกลมเลย พับฝ่า มานี่ได้ยืนใหม่ มาเล่นจุมูกชนแก้มกัน เร็วน่า อย่า
รำไร แนะ แนะ ถอยไปไหน เข้ามานี่ซิ”

“อย่างนะ เขาโคดตึกจริง ๆ ด้วย ว้าย ๆ ๆ”

นิกรหัวเราะ ถลกแขนเสื้อขึ้น ทำปากแสบะเดินอย่างสามขุมเข้ามาหาประไพ แม่
งามตัวสั้นนั่งงก

“ไม่เอา อย่าเล่น ว้าย – ทำหน้ายังกะผีถูกรถไฟทับ ว้าย เดี่ยวกลางคืนเขาตกใจ
นอนฝันเขาไม่ยอมด้วย”

นิกรเปลี่ยนสีหน้าจากปัสสาวะเป็นพระเอก เขายิ้มเป็น รำป้อเข้ามาหาเมีย แล้ว
ร้องอีเก

“กระดิ่งทองหน่อกษัตริรา
ต้องเปลี่ยวเปล่าวิญญา หลายราตรี
ประไพจำ แม่อย่าขี้งโกรธ
ขอให้ห้องยกโทษพี่สักที”
ประไพร้องต่อนิกร

“เขาหย่ากัน ไม่ใช่เมียผัว
ผู้คนเขารู้ทั่วนะหม่อมพี่
ไป – ไปออกไปจากห้อง”

นิกรรีบร้องต่อ

“ม่ายยังงั้นห้องจะร้องขึ้นทันที
จะขอกอดคงมาฆ่า โอ้แม่กะหล่ำปลี.....”

แล้วนิกรก็กระโดดเข้ากอดหล่อน ยกมือเชยคางขึ้น ก็มลงจูบแม่มึงเมียรักของเขา
อย่างดุคดึ่มซาบซึ่งตริงใจ

ลมพัดมาวูบหนึ่ง ประตูห้องซึ่งไม่ได้สับขอปิดดั่งปั้ง พระพายท่านเอาใจช่วย
ไม่ให้ใครเห็นบทบาทรักของผัวหนุ่มเมียสาวคู่นี้

นั่นทางจูบมือประกอกับนวลล่อ เดินย่องขึ้นมาตามบันได ผ่านเฉลียงหลังตึก ตรง
มาทางห้องนอนของประไพ พอแลเห็นประตูปิด นันทาก็ยิ้มให้เพื่อน ๆ

“กรกับน้องไฟเซ็นสัญญาสันติภาพกันเรียบร้อยแล้ว เรา 3 คนว่ายังไงคะ”
นวลล่อหน้าแดงระเรื่อ

“ว่ายังไง ก็หยวนนะซีคะ ขึ้นเล่นตัวไปเล่นตัวมาถ้ามันไม่เหมาะ”

“จริงค่ะ” ประภาเห็นพ้องด้วย “เสียทองสัก 2 ตันยังดีกว่าเสียผัวให้คนอื่น หน้า
ไหนลองมาแย่งดิเรกของดิฉันหน่อยเถอะ เหยียบกันให้แหลกไปเลย แยกย้ายกันไปห้องเรา
เถอะค่ะ”

ต่างคนต่างแยกไปห้องของตน นवलล่อนึกกระดากใจอย่างไรชอบกล ที่จะต้อง
งอนน้องผัวเป็นครั้งแรก ผู้หญิงมักจะมีทิฐิมานะเช่นนี้ จะผิดหรือจะถูกเป็นไม่ยอมง้อใคร

นวลลออเข้ามาในห้อง หล่อนก็หยุดชะงักร้องขึ้นดัง ๆ

“ว้าย!”

กิมหงวนยื่นหน้าเธออยู่ข้างเตียง เขาสวมกางเกงในหูดตัวเดียวเท่านั้น เสื้อก็ไม่ได้ใส่ ขนจ๊กกะแร้วยาวเพื่อย

“ตายจริง นี่กว่าปรตเสี่ยอีก”

อาเสี่ยสะดุ้งเสือก

“นั่นแน่ เปลี่ยนสัญชาติให้แล้วไหมล่ะ อยู่ดี ๆ มองเห็นหัวเป็นปรตไปแล้ว”

นวลลออผินยิ้ม

“มีอย่างรี นุ่งกางเกงชั้นในตัวเดียวเท่านั้น”

อาเสี่ยหัวเราะ เดินเข้ามาหาหล่อน

“ก็เสี่ยกำลังจะอาบน้ำนี่นา ง่า – สะ สะ” แล้วกิมหงวนก็ยกมือไหว้แม่ยอดชีวิตของเขา “สวัสดิ์ชะ”

“ตายจริง” นวลลออเอ็ดตะโร “มาไหว้วันวลทำไม พิถีพิถันเชียว หาบาปกรรมให้นวลแท้ ๆ”

เสี่ยหงวนถือโอกาสกอดหล่อน

“อย่าว่าแต่ไหว้เลยจะ ให้กราบเสี่ยก็กราบได้ ขอให้ดีกับเสี่ยเท่านั้น ดีกันนะจะ นวล คราวนี้จนกระทั่งโลกแตกฟ้าถล่มดินทลาย เราจะไม่มีวันทะเลาะกันอีกนะจะ ดีกันเถอะ”

นวลลออยกมือกอดเขา

“กะ – หยวน”

กิมหงวนก้มลงอุ้มเมียของเขาขึ้นไว้ในวงแขน

“ว้าย ไม่เอา อุ้มไปไหน”

“อุ้มไปอาบน้ำกับเสี่ย”

“นวลอาบน้ำแล้ว”

“อาบน้ำแล้วก็ต้องอาบน้ำอีก จะได้ช่วยลูจี้ไคลที่หลังเสี่ย” พุดจบเขาก็อุ้มนวลลออเดินเข้าไปในห้องน้ำ

เจ้าแห้วซึ่งแอบมองอยู่หน้าห้อง จัดแจงปิดบานประตูทั้ง 2 ให้เรียบร้อย

ที่ห้องของพล พัชราภรณ์

อ้ายเสีอรูปหล่อ นอนหนุนคก้นนอนอยู่บนโซฟา เสียงนันทาร้องเพลงเบา ๆ มีอันเรียวกเล็กของหล่อนลูปไล่ตามใบหน้า และเรือนผมของนายพัชราภรณ์ เจ้าแห้วโผล่เข้ามาในห้อง

“รับประทานปิดประตูนี้ะครับ”

พลพรวดพรวดลุกขึ้น คว่ากระป๋องบุหรีขว้างศีรษะเจ้าแห้วเฉียดไปอย่างหวุดหวิด เจ้าแห้วผ่านประตูออกไปจากห้อง ปิดบานประตูห้องให้นายของเขาได้พลอดรักกันตามสบาย

ที่ห้องของดร.ดิเรก

ฉากรักของผิวเมียคู่นี้ เป็นไปอย่างไม่สู้จะน่าดูนัก ประภานั่งอยู่บนโซฟาริม
หน้าต่าง ส่วนนายแพทย์หนุ่มนั่งอยู่บนตักภรรยาของเขา ดร.ดิเรกกำลังร้องไห้กระซิก ๆ

“โอ – ดาลิ่ง ไอนอนเหงามาตั้งครึ่งเดือน อยากจะง้อก็กลัวเสียเหลี่ยม เดี่ยวนี้ไอ
ต้องยอมง้อ พลีส คิส มี อะเกน ดาลิ่ง คิส มี พลีส....”

ประภายจูบศีรษะเขาเบา ๆ รวากับว่าดิเรกเป็นลูกชายของหล่อน

“สบาย” ดิเรกร้องดัง ๆ “ฝรั่งสบาย ไอ แอ้ม แสบปีเนสส์ ดาลิ่ง พลีส คิส มี
เนาว์”

“ไอ๊ย ไม่เอาแล้ว คัดจมูกมาตั้งหลายวัน พอทีเถอะ ลงซีคะ นั่งข้างล่าง หนักจะ
ตายไป”

เจ้าแห้วถือไม้กวาดดอกหญ้า กวาดเฉลียงหลังตึกตรงประตูห้องพอดี แต่พอสบตา
กับประภา เจ้าแห้วก็ทำเป็นไถ่กวาดเลยเข้ามาในห้อง

“เฮ้.....” ดิเรกร้องลั่น “ใครเป็นบอกลให้แกเข้ามากวาดห้องนี้”

เจ้าแห้วซ่อนยิ้มไว้ในหน้า

“รับประทานผมมีแก้ใจทำเองครับ”

“โอ จู๊ย ๆ ๆ ๆ ทะลึ่งมาก”

“ใครครับ”

“มึงนั่นแหละ เก๊ทเอ้าท์...เก๊ทเจ๊จ ห่องนี้เป็นห้องส่วนตัวของข้า และข้ากำลังมี
ความสุขกับเมียของข้า สาวใช้ประจำห้องนี้มีอยู่แล้ว พื้นห้องเขาลงเทียนไขน้ำมันก๊าดออกสะอาด
อย่างนี้ ไป.....”

เจ้าแห้วสั่นศีรษะ

“ไม่ไปละครับ”

นายแพทย์หนุ่มกลืนน้ำลายเอือก

“ทำไมถึงไม่ไป”

“รับประทานผมอยากคู่นี้ครับ” เจ้าแห้วพูดเสียงเครือ

“คูอะไร อ้ายเปรต”

“แะะ แะะ คูหนังตอนจบครับ รับประทานคูมาตั้งแต่ห้องคุณพลแล้ว”

แทนที่จะโกรธ ดร.ดิเรกกลับหัวเราะก๊าก ส่วนประภาก็ปากขมขมิบให้พร

เจ้าแห้ว

“หนังห้องนี้จบไม่ดี” นายแพทย์หนุ่มพูดยิ้ม ๆ “ถ้าแกอยากคูให้สนุก ต้องไปคูที่
ห้องเจ้าพล มันเป็นเจ้าของบาทบาทโรมานซ์”

“นั่นแน่” เจ้าแห้วร้องดัง ๆ “รับประทานคุณหมอมองจะดูให้ผมดูกระทืบละซี
รับประทานเล่นกับคุณพลไม่ได้หรือครับ ตะกี้รับประทานหัวผมแทบแตก”

“ทำไมวะ”

“รับประทานกระป๋องบุหรี่ปะซีครับ เผ่นออกมาแทบไม่ทัน ง่า...รับประทานเชิญ
คุณหมอดตามสบายเถอะครับ” พุดจบเจ้าแห้วก็หมุนตัวกลับพาตัวเดินออกไปจากห้อง

ที่เฉลียงหลังตึกสงบเงียบ ประตูห้องทั้ง 4 ห้องปิดสนิท เจ้าแห้วทรุดตัวนั่งบนม้ายาว นึกถึงความสุขของพวกเจ้านายเขา ก็รู้สึกดีใจ และเสรำใจระคนกัน

“เฮ้อ คุนิ หาผู้หญิงรักสักคนก็ไม่ได้”

สาวใช้คนหนึ่งเดินขึ้นมาบนตึก มือถือเสื้อผ้าซึ่งรีดไว้เรียบร้อยแล้ว หล่อนชื่อ
อนงค์ เป็นข้าเก่าแต่เลี้ยงของคุณหญิงวาด รูปร่างหน้าตาเข้าที่ตีเหมือนกัน พอไปวัดไปวาได้ และ
เคยทำให้คุณหญิงวาดเล่นงานเจ้าคุณของท่านมาแล้ว

เจ้าแห้วแลเห็นอนงค์เข้าก็ยิ้มแป้น

“มานี่แน่ะ นงค์”

“ทำไมยะ”

“อ้อ พุดจาเป็นมะนาวหน้าแล้งเชียว มานี่ซิบอกอะไรให้ เสื้อผ้าเอามาวาง
เสียบก่อนเถอะ เห็นไหมห้องคุณ ๆ ของเราปิดหมด”

อนงค์เดินมานั่งบนม้ายาว วางผ้าลงข้าง ๆ

“เอ๊ะ คุณผู้ชายกับคุณผู้หญิงนอนหลับกันหมดกระมัง”

เจ้าแห้วหัวเราะ

“เปล่า ไม่ได้นอนหลับหรือ”

“แล้วปิดห้องทำไม”

เจ้าแห้วจู้ยปาก

“อย่าเอ็ดไป คุณผู้ชายกำลังพลอดพรำร่ำรักกับคุณผู้หญิง” พุดจบก็ยกมือจับมือ
อนงค์ “นงค์จำ เมื่อไรจะเห็นใจแห้วสักที”

อนงค์ทำตาเขียว

“อย่าทะเล้งนะจะบอกให้ จีบเสียบเรื่อยเชียว คนอย่างแกไม่มีใครเขารับประทาน
หรือ”

“โถ – แห้วนำเปื่อยที่ตรงไหนจ๊ะ เนื้อตัวก็ไม่มีอะไรปุปะ ตรวจดูซิ บริสุทธิ์
จริง ๆ รับประทานเถอะน่านงค์ ฉันอยากได้นงค์เป็นเมียเต็มพืดแล้ว”

“อย่ามาพุดบ้า ๆ กับฉันนะ”

เจ้าแห้วยิ้มแป้น

“ถูกละ นั้นอาจจะเป็นบ้า แต่บ้าก็บ้าเพราะรักเธอ หัวใจของฉันจะแตกสลายอยู่
แล้ว นงค์จำคูชิ ท้องฟ้าสีเขียวครามแสงแดดอ่อน และกลิ่นเล็บมือนางที่หอมรายริน....”

“อ้ายบ้า” อนงค์ร้องขึ้นดั่ง ๆ ผลุดลุกขึ้นถือเสื้อผ้าเดินย้อนกลับลงไปข้างล่าง
เจ้าแห้วชักจิวขึ้นมาที่ตะโกนลั่น

“ไม่รักก็อย่ารักไฉน ฤย เล่นตัว ฮี....ไปสูบกัญชาดีกว่า สูบแล้วสบายใจโลกนี้เป็น
ของเราทั้งนั้น” แล้วเจ้าแห้วก็ลุกขึ้นยืน เดินทอดน่องลงบันไดไป

จบบริบูรณ์